

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Οι Σλαῦοι και οι Βούλγαροι
είναι έχθροι τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλ' οἱ έχθροι τῆς Ἑλλά-
δος εἶναι έχθροι και ὅλων
τῶν λαῶν τῆς γῆς. (29)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1ον - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 20

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Σ. Τ. Γ. 902Β. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1948

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

ΟΤΑΝ Η ΕΛΛΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΗ

Όπως πάντα, έτσι και τώρα τραβάμε τον ανηφορικό δρόμο του προορισμού μας. Ένωμένοι, αδιάσπαστοι, υπερήφανοι, με καθαρή ελληνική ψυχή, αξιοί συνεχιστάι και θεματοφύλακες τῆς πῖο ἱερῆς παρακαταθήκης τῶν Λαῶν, τραβάμε τὸν δρόμον γιὰ πανανθρώπινα ἰδανικά, γιὰ τῖς πῖο ἱερῆς ἀνθρώπινες ἀξίες, γιὰ τὴν ὑπόστασή μας ὡς ἕθνος και ὡς Φυλή, γιὰ τῖς ἰδέες τῆς Λευτεριάς και τῆς Δημοκρατίας, γιὰ τὴν ἐξιδανίκευση τῆς ψυχῆς, γιὰ τὸν πολιτισμὸ.

Αὐτὸς εἶνε σκιαγραφικὰ ὁ ἀγώνας πὸν διεξάγει σὲ μιά ὑπέροχη ἐξαρση ἐθνικῆς ἀνωτερότητας και δυναμισμού ὁ Ἑθνικός μας Στρατὸς στῖς χιλιοποτισμένες ἐλληνικῆς βουνοκορυφές, σὲ πεδιάδες και σὲ φάραγγια, παντοῦ.

Ντότιοι προδότες, με μιά πρωτοφανή ἐθνική πόρρωση, ἀνθρώποι τὸν σκότους, τῆς συγγῆς βίας και τῆς καταστροφῆς, καίνε, καταστρέφουν και ρημάζουν τὴ χώρα τούτη, πὸν τόσα ἔδωσε και πὸν συνεχίζει νὰ δίνει στὴν ἀνθρώπινη ὑπόθεση.

Εἶνε οἱ λεγόμενοι «Δημοκράτες τοῦ Μάρκου». Συστηματικοὶ φονιάδες, σαδιστές, ἄθεοι, ἀπατριδες, ἔμποροι τῆς φτώχειας, τοῦ αἵματος και τῆς δυστυχίας τοῦ Λαοῦ, ἀπατεῶνες, μηχανορράφοι, χωρὶς κανένα ἱερὸ και ὄσιο, διεφθαρμένοι στὴν ψυχὴ και τὸ σῶμα, ἀνθρώπινα κτήνη. Εἶνε ἀνθρώποι, πὸν ξεπέρασαν κάθε ἔγκλημα, κάθε σαδισμό. Ἀνεξίτηλα μαῦρα στίγματα σὲ μιά ἱστορία ὡς τὴ δική μας, πὸν ὑποβιάζουν τὸν Λαὸ μας σὲ πρωτόγονη κατάσταση, ὡς καινούργιοι κανίβαλοι, ἀνθρώποι τοῦ μίσους και τοῦ πᾶθους, νεκροθάφτες και καταλυταὶ κάθε ἰδεώδους και ἰδανικοῦ.

Ξεκίνησαν με χίλια-δύο συνθήματα. Συνθήματα, πὸν ἀγκαλιάζουν τῖς βαθύτερες ἀνάγκες και πόθους κάθε Λαοῦ, πὸν χτυποῦσαν, ὁμολογοῦμένως, στῖς πῖο εὐχῆς χορδές. Κάνανε χρῆ-

σι ἰδανικῶν, πὸν χαρακτηρίζουν τὴ χώρα ἐτούτη, με δὲν ἄργησαν νὰ ξεσκεπαστοῦν. Πράκτορες τοῦ κόκκινου Φασισμού, ἀνδρείκελλα τῆς σλαυϊκῆς κυριαρχίας, πῖονια στὴν ὑπηρεσία τῶν πῖο διεφθαρμένων μυαλῶν, πὸν κυβέρνησαν ποτέ, ζήτηνε νὰ ὑποδουλώσουν τὴν πῖο ἔνδοξη χώρα τοῦ κόσμου, τὴν Ἑλλάδα μας.

Μα οἱ Ἕλληνες δὲν ζοῦνε χωρὶς πατριδικὴ λευτεριά. Ἀθάνατοι ἥρωες τῆς λευτεριάς, ἀμέτρητες στρατιές μας ὀδηγοῦν και σήμερα στῖς ἀνηφοριές τῆς νίκης.

Ὁ Μάρκο ζῆ τὴ δύση του. Κάθε παλαιὸς και νεόσκαφος ταφος, αἶμα ἀδικοσκοτωμένο, με κόκκαλα τῶν πολεμιστῶν τῆς Φυλῆς, πῆραν σάρκα και ὄστα και πολεμάνε.

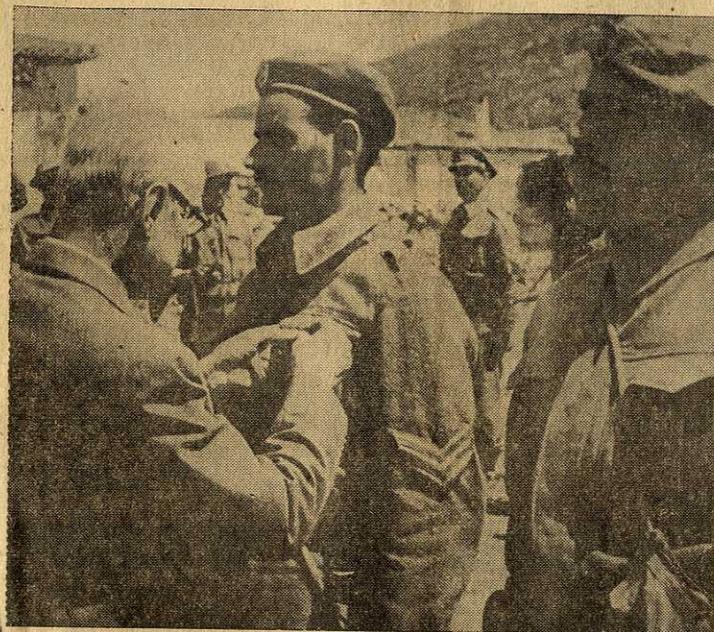
Ἐκατομμύρια σκιῆς ἀθανάτων ἡρώων μας ὀδηγοῦν, και οἱ προδότες συμμοριτες τοῦ Μάρκου τσακίζονται και συντρίβονται παντοῦ.

Εἶνε ἡ ἱστορία χιλιάδων ἐτῶν, ἱστορία ἀμέτρητων ἀγῶνων και θυσιῶν, εἶνε ἡ πῖο ἱερὴ παρακαταθήκη τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν. Ἀρχές ὡς τῆς Λευτεριάς και τῶν πολιτισμένων ἰδανικῶν, πὸν ταῦτισαν τὴν ὑπόστασή τους με τὴν Ἑλλάδα, πὸν φύτρωσαν και ἀνθίσαν σὲ τούτη τὴ χώρα και πὸν τώρα θὰ ριζοβολήσουν γιὰ νὰ δείξουν ἀκόμα μιά φορὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον τὸν σωστὸ δρόμον τῶν Λαῶν, τέτοια ἔνδοξη κληρονομιά σέρνει και ἡ σημερινὴ γενιά μας.

Εἶνε ἀγώνας ζωῆς ἢ θανάτου, μιά συνέχεια στὴν πῖο ἔνδοξη ἱστορία, τὴν ἐλληνική, συντελεῖται και σήμερα. Καὶ τώρα, γιὰ μᾶς ἔδω, εἶνε, θὰ πρέπει νὰ εἶνε τὸ σύνθημά μας νὰ φθάσουν ὅσο τὸ δυνατόν πῖο γρήγορα ΕΚΕΙ, και μαζί με τοὺς ἡμιθέους τοῦ Ἑθνικοῦ μας Στρατοῦ, νὰ φέρουμε στὴν ἐλευθερὴ μας χώρα τὴν Νίκη με τὸν τελειωτικὸ θάνατον τοῦ Συμμοριτισμοῦ τοῦ Μάρκου.

Κ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ
4ος Λόχος

ΟΙ ΑΞΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Γ. Στρατὸς παρασημοφορεῖ τοὺς ἥρωας τῶν τελευταίων μαχῶν.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ο ΑΡΧΙΜ. κ. ΣΤΥΛ. ΚΟΡΝΑΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΑΣ

Με θαθεῖαν συγκίνησιν ἀνχωρῶν ἀπὸ τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Ἑθνικὸν Σχολεῖον Μακρονήσου. ἔνθα ἐπὶ ἐπάμῃνον ὑπηρετήσα ὡς Στρατιωτικὸς Ἱερεὺς, ἀπευθύνω εἰς πάντας τοὺς ἀξιότιμους κ. κ. Διοικητὰς και Ἀξιωματικούς και ἀγαπητοὺς Στρατιώτας ὅλων τῶν Μονάδων ἐγκάρδιον Χριστιανικὸν και Ἑθνικὸν χαιρετισμὸν.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐνταῦθα διακονίας μου ἐξῆσα στιγμὰς ὄχι μόνον θρησκευτικῆς συγκινήσεως, ἀλλὰ και ἐθνικῆς ἐξαρσεως ἀπὸ τὸ συντελούμενον μεγαλειώδες Ἑθνικὸν Ἔργον. Ἐπαξίως ἡ ἱστορία τῆς ἐνδόξου Πατριδος μας θὰ χαράξῃ χρυσὰς σελίδας τιμῆς και εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν μεγαλόπνοον Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Ἐξοχώτατον κ. Γ. Στρατὸν και τὸν ὑπέροχον Διευθυντὴν τῆς ΒΧΙ ἀξιότιμον κ. Γ. Μπαϊρακτάρη, διότι ὑπῆρξαν οἱ ἐμπνευσταί, δημιουργοὶ και ἐμφυχωταὶ τῆς νέας ταύτης Κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, ἔνθα χιλιάδες Ἑλληνόπουλα ἀνεβαπτίσθησαν εἰς τὰ ρεῖθρα τῶν Ἑθνικῶν και Χριστιανικῶν ἀξιῶν.

Ἐξοχοὶ ἕκ βάθους ψυχῆς ὄπως ὁ Σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος μας Ἰησοῦς Χριστὸς πλουσίως ἐπευλογήσῃ τὸ ἱερὸν τῆς Μακρονήσου ἔργον και ταχέως ἐξέλθουν ἐξ αὐτῆς πάντες οἱ ἐξαγνισθέντες στρατιῶται και βαδίσουν τὴν μεγάλην Λεωφόρον τῆς τιμῆς και τοῦ καθήκοντος, συντελοῦντες οὕτως εἰς τὴν ταχείαν και ὀλοκληρωτικὴν Νίκην τῆς Ἑλλάδος μας ἐναντίον τοῦ Σλαυκομμουνισμοῦ, ὥστε νὰ ἐπανεύρῃ ἡ αἰωνία Πατρίς μας τὴν πολυπόθητον ὁδὸν τῆς εἰρήνης, τῆς χαρᾶς και τῆς εὐτυχίας, λαμπροῦς καρποῦς τοῦ ἡρωϊκοῦ ἔπους πὸν διεξάγει.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐκφράζω τὰς ἐγκαρδίας μου εὐχαριστίας εἰς τοὺς κ.κ. Γεν. Στρατοπεδάρχη, Διοικητὰς και Ἀξιωματικούς και φιλάτους Στρατιώτας, διότι πάντες με ἐνίσχυσαν ἠθικῶς εἰς τὴν Θρησκευτικὴν ἀποστολήν μου, καταδείξαντες διὰ τῆς πολλαπλῆς πρὸς τὸ ἔργον μου ἐκτιμῆσεως τῶν ὑπὸ ποίων εὐσεβῶν και εὐγενῶν αἰσθημάτων ἐμφοροῦνται.

ΤΟ ΝΟΦ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΠΑΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Όπως ἦτο ἐπόμενον, τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα ἐχώρισε και πάλιν τὴν Βουλγαρίαν και τὴν Γιουγκοσλαβίαν και ἔφερεν αὐτὰς εἰς ὀξυτάτην ἀντίθεσιν. Ἡ συμφωνία τοῦ Μπλέντ, με τὴν ὁποίαν ἐπίστευαν ὅτι εἶχον λύσει τὸ ἀκανθῶδες τούτο ζήτημα, ἠτόνισε πρὶν ἀκόμη τεθῆ εἰς ἐφαρμογήν. Καὶ σήμερον αἱ δύο Κυβερνήσεις εὐρίσκονται εἰς ὁ σημείον εὐρίσκοντο και πρὸ τῆς συμφωνίας διεδικούσαι ἀμφοτέραι τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Μακεδονίας ὀλοκληροῦ. Τὰ πράγματα ἐξελιχθησαν ὡς ἐξῆς ἐπὶ τὴ βάσει τῶν στοιχείων, πὸν προήλθον ἀπὸ τὰς γενομένης ἐκατέρωθεν ἀποκαλύψεις:

Μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς συμφωνίας τοῦ Μπλέντ κατὰ τὸν προπαραρθῶντα Αὐγούστον, ἤρχισε ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἐφαρμογήν τῶν βασικῶν τῆς διατάξεων. Ἐπικολούθησε τὸν Δεκεμβρίον ἡ ὑπογραφή και τοῦ συμφωνίου φιλίας μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Ἡ Βουλγαρικὴ Ἐθνοσυνέλευσις κατόπιν ἀποφάσεως τῆς 10ης Ὀλομελείας τοῦ Κ. Κ. Βουλγαρίας τοῦ Δεκεμβρίου 1948 ἀσχοληθεῖσα εἰς τρεῖς συνεδριάσεις τῆς κατ' Ἰανουάριον και Φεβρουάριον με τὴν ἐφαρμογήν τῆς συμφωνίας ἐψήφισεν νόμον δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ ἐγίνοντο δεκτοὶ ὡς διδάσκαλοι και καθηγηταὶ εἰς τὴν βουλγαρικὴν Μακεδονίαν— τοῦ Πιρίν— γιουγκοσλαβικῆς οἰκονομίας ἐκπαιδευτικοί. Οἱ διδάσκαλοι και καθηγηταὶ ἔφθασαν πρᾶγματι εἰς τὴν βουλγαρικὴν Μακεδονίαν και ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου τῶν. Τὰ μακεδονικὰ βιβλιοπωλεῖα ἐν τῷ μεταξύ ἤνοιξαν τὰς πύλας τῶν το μακεδονικῶν βιβλιοπωλεῶν. Ἀνατζουμαγιάς ἤρχισε τὰς παραστάσεις του και τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς πρὸς τὴν «μακεδονοποίησιν» τοῦ πληθυσμοῦ τῆς βουλγαρικῆς Μακεδονίας. Παρατηρήθη ὅμως— κατὰ τοὺς Γιουγκοσλαβίους— ὅτι οἱ Βούλγαροι και αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις τῶν δὲν ἀπέδιδον και μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸ ἔργον τῶν Γιουγκοσλαβῶν «ἐκπαιδευτικῶν» και ἐν γένει δὲν ἐφήρμοζαν με ὀρεξιν τὴν συμφωνίαν, πλὴν δὲν προέκυψεν ζήτημα παραπόνων και διαμαρτυ-

ριῶν. Ὅτε ἐπανῆλθεν ἡ ρῆξις μετὰ τὴν Κόμινφορμ και ἡ Βουλγαρία ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος ἐναντίον τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ στιγμή ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ἀπαγκιστρωθῆ ἀπὸ τὴν συμφωνίαν Ἐπικολούθησαν δηλώσεις και κατηγορίαι ἐναντίον τῆς Γιουγκοσλαβίας ἐν ἀρχῇ μετρημένα, βαθμὴ δὲν ὅμως ὀξυνόμεναι και, τέλος, ἐξεργάγει ἡ βόμβα. «Ἡ Μακεδονία δὲν εἶνε γιουγκοσλαβική, ἐβροντοφώνησε ἡ Σόφια. Δὲν εἶνε οὔτε Μακεδονική διότι δὲν ὑπῆρξεν Μακεδονικὸν ἔθνος. Τὸ μακεδονικὸν ἔθνος εἶνε σημερινὸν κατασκευάσμα τῶν Γιουγκοσλαβῶν. Ἡ Μακεδονία εἶνε βουλγαρικὴ. Ὡς βουλγαρικὴ περιοχὴ τὴν περιέλαβεν ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου βουλγαρικὴν τὴν ἀνεγνώρισαν και οἱ Τούρκοι, ἐπιτρέψαντες τὴν ἴδρυσιν εἰς αὐτὴν βουλγαρικῶν και ὄχι μακεδονικῶν σχολείων. Βούλγαροι ἦσαν οἱ ἐπαναστάται τοῦ «Ἰλιντεν» τοῦ 1903. Ἄν δὲν ἀνετρέπετο ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, δὲν θὰ ἐγίνοντο σήμερον ὁ λόγος περὶ Μακεδονίας ἀλλὰ περὶ βουλγαρικῶν ἐπαρχιῶν. Εἰς τὴν σημερινὴν γιουγκοσλαβικὴν Μακεδονίαν ἐλειτούργουν ἐπὶ τουρκοκρατίας ἑκατοντάδες βουλγαρικῶν σχολείων. Ποῦ εἶνε σήμερον τὰ σχολεῖα ταῦτα; Ἀπὸ βουλγαρικὰ βιβλία ἐδιδάσκοντο οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων τῆς Μακεδονίας και ἀπὸ Βουλγάρους διδασκάλους. Βουλγαρικὰ εἶνε και τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων και τῶν χωριῶν. Οὔτε τὴν Μακεδονίαν τοῦ Πιρίν ἐκχωρεῖ εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν ἡ Βουλγαρία οὔτε δέχεται τὴν «μακεδονοποίησιν» τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Μακεδονίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐλέχθησαν ἀπᾶ ἀνευθύνους. Διευτυπώθησαν ἀπὸ ἐπίσημα χεῖλη και ἐγράφησαν εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κ. Κ. Βουλγαρίας, τὴν «Ραμποτινίτσεσκο Ντέλο» και ὑποστηρίχθησαν ἐπίσης ἀπὸ τὸν Κολλάρωφ. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἀπέρρευσαν ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς 16ης Ὀλομελείας τοῦ Κ. Κ. Βουλγαρίας τῆς 23ης Μαΐου 1948. Ἄργα, ἀλλὰ σταθερῶς οὕτως οἱ βούλγαροι ἐπα-

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ...

Ὁ Χρόνος, ὁ πετρακαταλυτὴς ἰδὲ τοῦ φαινοῦ, τοῦ ἀπορροφῶντος...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

"Ἡ ἱστορία ἐκδικεῖται,"

ὑπὸ Ἀνθ' Ἰωάννη

να δώσει στην ανθρώπινη υπόθεση.

Είπε οί λεγόμενοι «Δημοκράτες του Μάρκο». Συστηματικοί φονιάδες, σαδιστές, άθλιοι, απατριδες, έμποροι της φτώχειας, του αίματος και της δυστυχίας του Λαού, άπατεώνες, μηχανορράφοι, χωρίς κανένα ιερό και όσιο, διεφθαρμένοι στην ψυχή και το σώμα, άνθρωπινα κτήνη. Είπε άνθρωποι, που ξεπέρασαν κάθε έγκλημα, κάθε σαδισμό. Άνεξιτήλα μαύρα στίγματα σε μία ιστορία σαν τη δική μας, που υποβιβάζουν τον Λαό μας σε πρωτόγονη κατάσταση, σαν καινούργιοι κανίβαλοι, άνθρωποι του μίσους και του πάθους, νεκροθάφτες και καταλυταί κάθε ιδεώδους και ιδανικού.

Ξεκίνησαν με χίλια-δυό συνθήματα. Συνθήματα, που άγκαλιάζουν τις βαθύτερες ανάγκες και πόθους κάθε Λαού, που χτυπούσαν, όμολογουμένως, στις πιο εύχρες χορδές. Κάνανε χρή-

σεως, που συνεχίζονται, είναι η πιο ιερή πρακαταθήκη των ανθρώπινων αξιών. Άρχες σαν της Λευτεριάς και των πολιτισμένων ιδανικών, που ταύτισαν την ύπóστασή τους με την Έλλάδα, που φώτρωσαν και άνθισαν σε τούτη τη χώρα και που τώρα θα ριζοβολήσουν για να δείξουν ακόμα μία φορά σ' όλον τον κόσμο τον σωστό δρόμο των Λαών, τέτοια ένδοξη κληρονομιά σέρνει και η σημερινή γενιά μας.

Είπε άγώνας ζωής ή θανάτου, μία συνέχεια στην πιο ένδοξη ιστορία, την ελληνική, συντελείται και σήμερα. Και τώρα, για μās εδώ, είναι, θα πρέπει να είναι το σύνθημά μας να φθάσουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα ΕΚΕΙ, και μαζί με τους ημιθέους του Έθνικού μας Στρατού, να φέρουμε στην έλευθερή μας χώρα την Νίκη με τον τελειωτικό θάνατο του Συμμοριτισμού του Μάρκο.

Κ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ
4ος Λόχος

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

„Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ,,

Υπό Άνθ)γου κ. Ι ΓΩΑΝΝΙΔΟΥ

Όταν το 1939 ήρχισεν ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, αί δύο όλοκληρωτικά θεωρίαί της «Φυλής» και του «Ιστορικού Υλισμού» είχαν πρό πολλού πλήρως καταδικασθή εις την συνείδησιν όλοκληρου του όρθως σκεπτομένου κόσμου της Εύρώπης· είχαν δέ καταδικασθή άμα τή εμφάνισει των ή μόν πρώτη ως περιέχουσα όλα τά στοιχεία της άσεβείας προς την ιδέαν της Έλευθερίας, προς την Έθνικην Έλευθερίαν των Λαών της Εύρώπης, των όποιων προεξοφλείτο ή δουλεία, ή δέ δεύτερα διά τον ίδιον λόγον, διότι ως υλιστική ήγησεν τον Νόμον του Πνεύματος, ό όποιος είναι ή Έλευθερία: ως άτομική έσωτερική έλευθερία και έξωτερική καθ' ενός ανθρώπου χωριστά και ή έλευθερία όλων ως εθνικών συνόλων.

Είπε μάλλον γνωσταί αί συνθήκαι υπό τās όποιās ήγεννήθησαν και ήκαλλιεργήθησαν εις την Εύρώπην αί άνωτέρω θεωρίαί: Η πρώτη άπέτέλεσε δημαγωγικήν ιδεολογικήν προσπάθειαν διά τον συναγερμένον της γερμανικής Φυλής—μετά τόν ήταν—είπιγομένην να κυριαρχή της Εύρώπης και ήμεταλλευθή διά λογαρισμόν της τον υλικόν πλούτον και τās διομηχανικάς της δυνατότητας. Αυτή άλλως τε ήτο ή ύπόσχεσις της κλικας των Ναζι προς τον Λαόν τους.

Η δεύτερα θεωρία, παλαιότερα κατά πολύ της πρώτης, γεννηθείσα εις αυτήν την Γερμανίαν, την διομηχανικήν Γερμανίαν, ήφαρμοσθείσα όμωσ άργότερον κατά παράδορον ιστορικήν τύχην εις την Ρωσίαν, διετυπώθη υπό άπίστων Έβραίων διανοουμένων στερουμένων εθνικής συνειδήσεως και τελούτων υπό την έπίδρασιν της μηχανικής προόδου κατά το τέλος του παρελθόντος αιώνας και διεκήρυξεν την ήρνησιν του πνεύματος και την παντοδυναμία της ύλης και της τεχνικής. Η ήπικαλουμένη άνωτέρω άπιστία των ιδρυτών

του Κομμουνισμού ήγκείται εις το ότι αύτοί ήγηθήσαν τās περιορισμένας δυνατότητας της έπιστημονικής γνώσεως και ήπεριήχησαν την άξίαν του ανθρώπινου λογισμοϋ, του «λόγου», νομίσαντες ότι δι' αύτου μόνον δύναται να έξηγηθή ή Έστορία.

Η Έστορία όμωσ δέν είναι ιστορία των αριθμών και της μηχανής. Πέραν από την γνώσιν, πέραν και εκτός από τον «λόγον» και καθ' ύπερβάσιν αύτου ήδημιουργήθησαν και κείνται αί ιδέαι του Θεού, της Έλευθερίας, του ήθικου δένοντος, άκόμη του Έθνους, της Οικογενείας κλπ., και αύται πράγματι κινούν τον κόσμον και γράφουν την Έστορίαν.

Θαμβωμένοι οί άνωτέρω άθαιο άπόστολοι του υλισμοϋ από την μηχανικήν πρόοδον της εποχής των, πάσχοντες δέ ταυτοχρόνως και από ήθελημένην ίσως μυωπίαν, ήξέχασαν τον Θεόν και τον πέραν της έμπειρίας κόσμον, και είπαν ότι ή Έστορία είναι Φυσική και ότι έπομένως το τέλος μιάς κοινωνικής εποχής και ή αρχή μιάς άλλης ήμπορεί να προβλεφθή με μαθηματικήν ακρίβειαν, όπως ή έκλειψις της Σελήνης. Είπε γνωστόν εις όλους με ποιάς τραγικάς διαψεύσεις ή Έστορία έτιμώρησε και ήγελοιοποίησε τους προφήτας αύτους: Η περιούσιος «Φυλή» δοκιμάζει ήδη τ' αγαθά της εθνικής δουλείας και θα τά δοκιμάζει ήπ' άόριστον. Η έβραϊκή άφ' έτέρου υλοθερία, εισαχθείσα και ήφαρμοσθείσα εις την Ρωσίαν, κατέρωθεσε μόνον να ύποσχεθή ύλικήν και κοινωνικήν δικαιοσύνην μετά άπροσδιόριστον χρόνον, ζητήσασα και ήπιθαλούσα ως τίμημα διά την άμφιβόλον ποιότητα κοινωνικήν ταύτην δικαιοσύνην και στέρησιν πάσης ιδέας έλευθερίας και ήπιβολήν δουλείας και τρομοκρατίας, ήπίσης δέ άπροσδιόριστον χρόνον. Ούτω κατεδικάσθη Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΑΡΧΙΜ. κ. ΣΤΥΛ. ΚΟΡΝΑΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΑΣ

Με βαθείαν συγκίνησην άναχωρών από το Έκπαιδευτικόν Έθνικόν Σχολείον Μακρονήσου. ένθα επί έπτάμηνον υπηρέτησα ως Στρατιωτικός Έρεύς, άπευθύνω εις πάντας τους άξιότιμους κ. κ. Διοικητάς και Άξιωματικούς και άγαπητούς Στρατιώτας όλων των Μονάδων έγκάρδιον Χριστιανικόν και Έθνικόν χαιρετισμόν.

Καθ' όλον το διάστημα της ένταύθα διακονίας μου ήξισα στιγμής όχι μόνον θρησκευτικής συγκινήσεως, αλλά και εθνικής έξάρσεως από το συντελούμενον μεγαλειώδες Έθνικόν Έργον. Έπαξίως ή Έστορία της ένδόξου Πατρίδος μας θα χαράξη χρυσάς σελίδας τιμής και εύγνωμοσύνης διά τον μεγαλόπνοον Υπουργόν των Στρατιωτικών Έξοχώτατον κ. Γ. Στράτον και τον υπέροχον Διευθυντήν της ΒΧΙ άξιότιμον κ. Γ. Μπαϊρακτάρην, διότι υπήρξαν οί έμπνευσταί, δημιουργοί και έμψυχωταί της νέας τούτης Κολυμβήθρας του Σιλβάμ, ένθα χιλιάδες Έλληνόπουλα άνεβαπτίσθησαν εις τὰ ρείθρα των Έθνικών και Χριστιανικών αξιών.

Έναυλος διά βίου θα είναι εις τὰ ότα ής ψυχής μου ή ειλικρινής όμολογία χιλιάδων άνανημάτων και έξομολογηθέντων, ότι εύγνωμονούν την Έθνικήν Άναμορφωτικήν Σχολήν Μακρονήσου, ήτις δέν υπήρξεν άπλώς ή αίτία της άναμορφώσεώς των, αλλά και ή σωτηρία των, δηλονότι το νέον άστρον της Έλληνικής Βηθλεέμ, το όποιον εφώτισε τās άλλοτε έσκοτισμένας ψυχάς των και εύηγγελίσθη εις αύτους την ύψιστην ά-

ξίαν του Έλληνοπρεπώς ζήν. Εύχομαι εκ βάθους ψυχής σ'πως ό Σωτήρ της Έλλάδος μας Ίησούς Χριστός πλουσίως έπυελογήση το ιερόν της Μακρονήσου έργον και ταχέως έξέλθουν εξ αύτης πάντες οί έξαγνισθέντες στρατιώται και βαδίσουν την μεγάλην λεωφόρον της τιμής και του καθήκοντος, συντελούντες ούτω εις την ταχείαν και όλοκληρωτικήν Νίκην της Έλλάδος μας έναντίον του Σλαυοκομμουνισμοϋ, ώστε να έπανεύρη ή αίώνια Πατρίς μας την πολυπόθητον όδον της ειρήνης, της χαράς και της ευτυχίας, λαμπρούς καρπούς του ήρωϊκού έπους που διεξάγει.

Έπί πάσι τούτοις εκφράζω τās έγκάρδιους μου εύχαριστίας εις τους κ.κ. Γεν. Στρατοπεδάοχην, Διοικητάς και Άξιωματικούς και φιλάτους Στρατιώτας, διότι πάντες με ένίσχυσαν ήθικώς εις την θρησκευτικήν άποστολήν μου, καταδείξαντες διά της πολλαπλής προς το έργον μου εκτιμώσεώς των υπό ποίων εύσεβών και εύγενών αισθημάτων έμφορούνται.

Έτι δέ άπευθύνω εις αύτους τās έγκάρδια συχαρητήρια μου διά το θαυμαστόν έργον, το όποιον με καταπλήσσοσαν δραστηριότητα έπιτελούν, και το όποιον ητύχησα εκ του πλησίον να παρακολουθήσω, να θαυμάσω και παντού να διακηρύσω, ότι ή Μακρονήσος είναι το Έδεολογικόν Μέτωπον εις το όποιον κατετροπώθη ό Κομμουνισμός της Έλλάδος. Μακρόνησος 25)9)48

Άρχιμ. ΣΤΥΛ. ΚΟΡΝΑΡΟΣ
Έροκίρυξ Κυκλάδων

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΑΣ

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Οί ραδιοφωνικοί σχολιασταί του ληστοσυμμοριτισμοϋ, ένωσυνενός άναφέρουν και διατυμπανίζουν φανταστικές άπώλειες και ήττες του έθνικού μας στρατού, άποφεύγουν συστηματικά άκόμη και την παραμικρότερη όμολογία που θα μπορούσε να έχει σχέση είτε με στρατιωτικές τας άποτυχίες, είτε με δικές τους άπώλειες. Είπε κι' αύτο ένα άκόμη από τὰ χονδροειδή τεχνάσματα της προπαγάνδας τους. Άλλά τὰ τεχνάσματα αύτά δέν είναι δυνατόν να έχουν πέραση άνάμεσα στον Έλληνικό Λαό. Μονάχα τὰ άνθρωποιείδη σλαυικά άκροατήρια θα υπορούσαν να πιστέψουν ότι οί μόν ληστοσυμμοριτες κερδίζουν όλες τις μάχες, και τις μικρές και τις μεγάλες, δίχως να έχουν ποτέ την παραμικρή άπώλεια, ό δέ έθνικός στρατός μας άίμορροει άκατάπαυστα και άποτυχάνει σε κάθε του ένέργεια. Αυτό σημαίνει πώς οί ληστοσυμμοριτες καταβάλλουν κάθε προσπάθεια να μās πείσουν πώς είναι άπρωτοι από τις σφαίρες, άθάνatoi, άκούραστοι, άκατανίκητοι. Οί βόμβες των πυροβόλων μας και των άεροπλάνων μας σκάνε άπάνω τους, με δέν τους πιάνουν. Τά δλήματα των

όλων μας διατρυπούν τὰ όχυρώματά τους, αλλά όσοι είναι μέσα δέν παθαίνουν τίποτα. Οί χιλιάδες σφαίρες των πολυβόλων μας και των όπλων μας περνούν επάνω από τὰ κεφάλια τους, αλλά φοβούνται να τους άγγίξουν. Κι' άν καμμία φορά σκοτώνεται κατά λάθος και κανένας τους, του ρίχνει άμέσως μία ματιά μαγική ό Ζαχαριάδης, ό Μάρκος ή ό Μπαρτζώτας κι' άμέσως ό σκοτωμένος άνασταίνεται και πικνώνει πάλι τις άδιάλυτες τάξεις του άκατανίκητου «Δημοκρατικού Στρατού». Τέτοιου είδους παραμύθια πλέκονται και ήζελέκουν άκατάπαυστα οί σχολιασταί του ληστοσυμμοριτισμοϋ. Τά συστηματικά μαθήματα του σκόπιμου ψεύδους και της διαστρωφής που έχουν πάρει, δέν τους επιτρέπουν να άντικρούσουν την άλήθεια. Η όρασί τους, συντησμένη να βλέπει μόνο μέσα στο σκότος του ψεύδους, τυφλώνεται όταν άντικρούζει τον ήλιο της άλήθειας...

Όπόσο, ήρχονται στιγμές που ή άλήθεια λάμπει τόσο δυνατά, ώστε κι' αύτοί οί έξ επαγγέλματος διαστρωφείς της, είναι αδύνατο να την παρασιωπήσουν και να μη φωνάξουν από τον πόνο που Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ρίοσεις της καρ' Άνουάριον και Φεβρουάριον με την ήφαρμογήν της συμφωνίας ήψήφισεν νόμον δύναμει του όποιου θα ήγίνοντο δεκτοί ως διδάσκαλοι και καθηγηταί εις την βουλγαρικήν Μακεδονίαν—του Πιρίν—γιουγκοσλαβικής οικογενείας εκπαιδευτικοί. Οί διδάσκαλοι και καθηγηταί ήφθασαν πράγματι εις την βουλγαρικήν Μακεδονίαν και ήπελήθησαν του έργου των. Τά μακεδονικά βιβλιοπωλεία έν τώ μεταξύ ήνοιξαν τās πύλας των το μακεδονικόν θέατρον Άνω Τζουμαγιάς ήρχισε τās παραστάσεις του και τὰ πάντα έβαινον καλώς προς την «μακεδονοποίησιν» του πληθυσμοϋ της βουλγαρικής Μακεδονίας. Παρατηρήθη όμωσ—κατά τους Γιουγκοσλάβους—ότι οί Βούλγαροι και αύτη ή Κυβέρησις των δέν άπέδιδον και μεγάλην προσοχήν εις το έργον των Γιουγκοσλάβων «εκπαιδευτικών» και έν γένει δέν ήφήροζαν με όρεξιν την συμφωνίαν, πλην δέν προέκυψεν ζήτημα παραπόνων και διαμαρτυ-

ριαστικων επαρχιών. Είς την σημερινήν γιουγκοσλαβικήν Μακεδονίαν ήλειτούργουν επί τουρκικου κρατίας εκατοντάδες βουλγαρικών σχολείων. Που είναι σήμερα τὰ σχολεία ταύτα; Από βουλγαρικά βιβλία ήδιδάσκοντο οί μαθηταί των σχολείων της Μακεδονίας και από Βουλγαρούς διδασκάλους. Βουλγαρικά είναι και τὰ όνόματα των πάλων και των χωριών. Ούτε την Μακεδονίαν του Πιρίν εκχωρεί εις την Γιουγκοσλαβίαν ή Βουλγαρία ούτε δέχεται την «μακεδονοποίησιν» της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας. Και όλα αύτά δέν έλέγθησαν από άνευθύνους. Διευτυπώθησαν από έπίσημα χείλη και ήγράφησαν εις το έπίσημον όργανον του Κ. Κ. Βουλγαρίας, την «Ραμποτινίτσεσκο Ντέλο» και ήπροστηρήθησαν έπίσης από τον Κολλάρωφ. Και το σπουδαιότερον, άπέρρευσαν από την άπόφασιν της 16ης Όλομελείας του Κ. Κ. Βουλγαρίας της 23ης Μαΐου 1948. Άργά, αλλά σταθερώς ούτως οί βούλγαροι επαν Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ...

Ό Χρόνος, ό πετρακαταλιτής κυλά, κυλά άδευέπητα των άκορραστον φτερών του ό σάλαγος δέν άκούεται. Άόρατος και αίσθηριος πάντα σαν τρισευγενέστατος ήπότηβ περνά. Οί άνθρωποι παρακαλούν να διαβαίνη, να διαβαίνη... Κι' αύτος, περνώντας, χαϊδεύει με κρινένια, ροδοδάκτυλα χέρια τὰ πρόσωπα, τὰ μαλλιά. Άσπρες πινελιές εδώ και κεί άφίνει και έλαφριές ζαροματιές, που μās λένε πώς μέστωση ό νους με ιδέες, με γνώση, με πείρα. Οί άλλοτε νέοι κυττάζονται! Κύτταξε στον καθρέφτη. Στους κροτάφους σου άνθισαν μαργαρίτες. Και τί προεφέρεις, καυμένη, στον έαυτό σου, στο σπίτι σου, στην Πατρίδα σου; Άλήθεια πόσο λίγη σημασία δύναμε στη σκέψη πώς ό βίος «είναι βραχύς» και ό «καιρός όξύς» και οί άφελείς δέν κυττάζαμε γύρω μας να ίσομε πώς ό χρόνος με το χάδι του μεταμορφώνει το παν και πρέπει να προλάβωμε το διάβα του να μη μās βρη μοιρολάτρες—έρπετα, αλλά δραστήριους και άξιους έργατες της ζωής και του πνεύματος, άξιους υπερασπιστές της Πατρίδος.

—Θυμάσε το μικρό ρυάκι στην πλαγιά με τις όλόχρυσες ρομπόλες; Έγινε μεγάλο ρεύμα. Θυμάσε το θεόρατο κοτρώνι στητό, μακρὰ άπ' την άκρογιαλιά, θαλασσογλυμένο κι' άνάλαφρα άσπρο άπ' τ' αλάτι που άφιναν επάνω του τὰ ραντιμύδια του άφροστεφανομένου κύματος; Τώρα είναι συντρίμιμι κι' αύτο άπ' το χάδι του χρόνου και μόλις φαίνεται. Θυμάσαι το μικρό όρμον του Κάβουρα; Δέν υπάρχει πιά. Κλείστηκε από κάτωσπηρ, πεντακάθαρη, παρθένα άμμουδιά και δέν άκούεται πιά εκεί το «Μάϊνα» του ναυτικού, αλλά των τρατολόγων το ρυθμικό τραγούδι. Πέρασε τελευταία άπ' τον Παρθεώνα; Και κεί ή σμίλη του χρόνου πέρασε κι' οί Καρυάτιδες, άλλαξαν όψη, αλλά της θείας τέχνης άντιφeyγγίζει το περίλαμπρον κάλλος. Όμωσ δέν θα ξεχάσεις και το παι-

δι του φτωχού του φαροφύλακα του κάβου της Κυράς. Μεγάλος έπιστήμονας σήμερα. Άλλά το διάβα του χρόνου τον εύρισκε θείο μύστη μέσα στην θεοσπεσίας έπιστήμης τὰ «δώματα». Τά παιδια του χωριού μας, που παίζαμε μαζί «Τά σκλαβάκια» και τὰ «Θηριά», δέν είναι σκλάβοι σήμερα, αλλά έλευθεροί άνθρωποι, υπερασπιστές της Πατρίδος, έντεταγμένοι εις τον μαχόμενον Έθνικόν στρατόν και θηρία του Δίκαιου σ' ένα δίκαιο άγώνα του Έθνους.

Κι' ό χρόνος περνά, φίλε, κι' οί παρωτίδες άσπρίζουν. Κι' άσπρίζουν γιατί πιστέψαμε πώς είμαστε ναυαγοί σ' αύτο εδώ τονησί και ταπεινοί μοιρολάτρες, νέοι έμεις.... Όχι δέν είμαστε. Ό χρόνος μεταμόρφωσε καινού και καρδιές και ψυχές και αισθήματα και βράχους και πέτρες και τέχνες τὰ πάντα... Στη δίνη αυτή μέσα, άμεστος ό νους ήταν. Άς συνέλθουμε. Άς τρέξουμε να τον προλάβουμε το χρόνο να καθάλισωμε στ' άκούραστα φτερά του, μη περιμεινόμεν, δέν τὰ διπλώνει αύτός... Τραβάει... Πάμε, συνάδελφε, να βοηθήσωμε τον έαυτό μας, το σπίτι μας, την Πατρίδα μας, να μη μās λένε οϊκτρούς ναυαγούς και φιλοτομαριστές. Η ζωή είναι άγώνας. Θα κτιστή το παλατάκι του πατέρα με τὰ άλλα παιδια του μαζί κι' ή Έλλάδα θα γίνη σε λίγο άφεντικό στο σπίτι της. Και μείς θα δεχτούμε να γίνουμε κληρονόμοι—ψευτάρχοντες και θα ζήτησωμε τη θερμή θαλπωρή της αύριο, άφου δέν βγάλαμε λιθαράκι, ούτε νου, ούτε ψυχή; Τί ταπεινώσι άν το δεχτούμε, τί ποταπό γιό τον χαρακτήρα μας τον άνδρικό. Μη κάθεται, πάμε. Του χρόνου τ' άκούραστο φτερούγισμα άκούεται τώρα κοντά μας.

—Έχεις δίκιο...νιώθω πιά της Πατρίδος την έπιταγή και του καθήκοντος την ιερή ανατριχίλα. Πάμε!

Άνθ)γός ΠΑΝ. ΦΕΤΣΗΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶχε ἀνατελεῖ. Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη, ποῦ ὁ περρωτὸς Ἀπόστολος Παῦλος σκόρπιζε τὸ φῶς τῆς νέας Θρησκείας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Λυτρώσεως, στὸ σικλαδωμένο ἀπ' τὸ ποικιλόμορφο κακὸ ἄνθρωπο, στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὴν σαγήνη τοῦ Λόγου εἴλκυε τὶς ψυχὰς ποὺ ἦσαν βουτηγμένες στὸν δούρκο τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς εἰδωλοατρείας, στὴν ἀμορφοστόλιστη καὶ μυρωμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διψοῦσε ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἀλήθεια. Οἱ Ἕλληνες σοφοὶ προσπαθοῦσαν νὰ βγάλουν τὸν λαὸ ἀπὸ τὸ ψέμμα καὶ τὸ ἠθικὸ σκοτάδι, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν ἀνακαινιστικὴ χάρι, τὴν ὁποῖαν μόνον ὁ Χριστιανισμὸς προσφέρει.

Τὸ θεόπνευστο στόμα τοῦ Ἀποστόλου σκορποῦσε τὰ ροδοπέταλα τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Ἑλλάδα. Ὁργαῖνε τὶς ψυχὰς μὲ τὸ ἄροτρο τῆς Θεῖας Διδασκαλίας. Παντοῦ δροντοφάνοιζε τὸ πρωτόκουστο μῆνυμα τῆς ἀγάπης. Πιστὸς στὴν ἱερὴ του ἀποστολή, ἀπὸ τὴν Βέρροια μὲσω Φιλίππων ἔρχεται στὴν Ἀθήνα. Θεωρεῖ τὴν πόλιν κατείδωλον. Ἡ Ἀποστολικὴ του καρδιά λυπεῖται, διότι ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ μοναδικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ κόσμου, ποῦ κοιτίδα εἶχε τὰς Ἀθήνας, εὐρίσκειται μέσα στὸ χάος. Θέλει ν' ἀνασῆ τὸν Ἀθηναῖον ἀπὸ τὸ χάος αὐτό. Ἀνεύρει στὴν Ἀκρόπολη, τὸν Παρθενῶνα. Γοητεύεται ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς Τέχνης. Κατανοεῖ τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ὅμως λυπεῖται, διότι αἱ ψυχὰς τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐγνώρισαν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἀνέρχεται στὸν Ἄρειο Πάγο καὶ ἐκεῖ στοὺς προσελθόντας περιέρχους Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι ἤρεσκοντο ν' ἀκούσουν «καινότερον τι», τοὺς κυρῶσει τὴν Ἀλήθειαν. Τοὺς ἀποκαλύπτει τὸν μέχρι τότε ἀγνωστὸν Θεόν. Τοὺς παραγγέλλει μετάνοιαν. Τοὺς γνωρίζει μέλλουσαν κρίσιν καὶ πρωτόκουστα λόγια. Δύναμις καὶ φωτιστικὴ χάρις ἐκρύπτετο σ' αὐτά. Τὸ πρῶτο αὐτὸ κήρυγμα διήρσε τοὺς ἀκροατὰς εἰς τρεῖς μερίδας. Τοὺς χλευαστὰς. Τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ τὸν ἀκούσουν πάλιν. Καὶ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα στὴν ὁποῖαν προσέηρχε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δικαίου Διουσίως ὁ Ἄρειοπαγίτης. Ὁ Διουσίσιος ἐσαγγελεύθη. Ἡ

σθάνθη τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ νὰ ἐγγίξη τὴν ψυχὴν του. Ἀντίκρουσε τὸ Θεῖο φῶς νὰ πλημμυρίξη τὰ μάτια του. Ὁ πρῶτος ἀριστοκράτης τῶν Ἀθηνῶν δέχεται τὸν Χριστιανισμὸν καὶ δεικνύει τὸν δρόμον εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀριστοκρατῶν ὄλων τῶν αἰώνων, ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσουν διὰ νὰ γίνουν ἀριστοκράται τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἀριστείας τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀπεκρίθεται ὀλοκληρωτικὰ τὴν νέαν πίστιν καὶ οὕτω γίνεται τὸ δρόσημον τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, ποῦ ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Θεοάνθρωπος Λυτρωτὴς. Στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ μορφή ὁ Θεὸς Παῦλος ἀνέθεσε τὴν Ποιμαντοριαν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸν κατέστησε πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς πρωτεύουσῆς τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος ἀσὴρ ποῦ ἀνέτειλε στὸν οὐρανὸ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸν Λόφον τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία δὲν μᾶς ἀναφέρει σχετικὰ διὰ τὴν δράσιν τοῦ πρῶτου Ἱεράρχου καὶ Πολιούχου τῶν Ἀθηνῶν Ἁγίου Διονυσίου, μᾶς γνωρίζει ὅμως ὅτι ἦτο τόσο ἐπιβλητικὴ ἡ μορφή του εἰς τὴν πρώτην Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ὥστε εὐσεβὴς νεοπλατωνικὸς Θεολόγος περὶ τὸ 568 ἔγραψε τὰ περιφραγμένα συγγράμματα, τὰ ὁποῖα εἶνε γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα Διονυσίου τοῦ Ἄρειοπαγίτου. Ταῦτα εἶνε περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας μὲ τὸ ὅποιον θέλει νὰ εἰσελθῆ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ ἄλλο περὶ Οὐρανίας Ἱεραρχίας, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ μυστικὸς οὗτος θεολόγος προσπαθεῖ νὰ εἰσδύσῃ στὸ Μυστήριον τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἀλλ' ἂν ἔχωμε τόσας ὀλίγας πληροφορίες ἱστορικὰς περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς προσωπικότητος, γνωρίζομεν ὅμως ὅτι τὴν ζωὴν του ἐθυσίασε διὰ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν του καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ὄνομα του ἔχει γραφῆ στὸ αἰώνιο βιβλίον τῆς ἀθανάτητος καὶ θά σελαγίξη πάντοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν Πίστιν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποῖαν ἀπέδεξε ὁ ἀριστοκράτης διανοούμενος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας θ' ἀκτινοβολῆ σ' ὅλην τὴν Χριστιανικὴν καὶ ἔνδοξο Ἑλλάδα μᾶς ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά μέρα ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ρισὲ ἐπεσκέφθη τὸν Πουανκαρέ, ποῦ ἦταν λίγο ἄρρωστος. Ὁ Πουανκαρέ τὸν ρώτησε ποῖα φάρμακα θὰ τοῦ ἔδιδε.
— Δὲν ὑπάρχουν φάρμακα, εἶπε ὁ Ρισὲ. Ὅχι γιὰ τὴν ἀρρώστειάν σου μόνον, ἀλλὰ γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλο ἀσθενεῖα. Τὰ φάρμακα εἶνε σὰν μιὰ παρηγορία.

Σὲ μιὰ παράστασι τοῦ ἐρ-

χθῆ, χαϊρέτησε μὲ ἓνα νεύμα τῆς χειρὸς του πρὸς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούσθηκε τὸ σφύριγμα καὶ μὲ ὕψος φιλικώτατον εἶπε:

— Ἐχεις δίκην, φίλε μου! Ἐχεις μεγάλο δίκην. Συμμερίζομαι κι' ἐγὼ τὴν γνώμη σου. Καὶ ταυτοχρόνως, δειχνῶν τὴν αἰθουσα, προσέθεσε:

— Ἀλλὰ τί μπορούμε, σὲ παρακαλῶ, νὰ κάνομε οἱ δύο μᾶς ἐναντίον τῆς πλειοψηφίας αὐτῆς;

ΘΕΑΤΡΟ - ΤΕΧΝΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΧΟΥ

Ὁ 1ος Λόχος, τοῦ Λοχαγοῦ Κων. Μπέσκου, πρῶτος κινήθηκε νὰ μᾶς ἐκπλήξη διδακτικὰ, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Λόχους τοῦ Τάγματός μας, χαρίζοντας τὴν παρασμένη Τετάρτη ἀπὸ τὴ «Μακρονησιώτικη Σκηπὴ» τὴ μουσικοφιλολογικὴ του βραδυά, ποῦ ἀνέλαβε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ μὲ πρωτοβουλία τοῦ Γραφείου Ἠθικῆς Ἀγωγῆς τοῦ Τάγματος. Τὸ ἐν λόγω Γραφεῖο, κάτῃ ἀπὸ τὴν ἐμπνευσμένη καθοδήγησι τοῦ προϊστάμενου του ἀξιωματικοῦ, ἀνθ)γοῦ κ. Λόξα Ἀντωνίου, καὶ τοῦ ἀνθ)γοῦ κ. Θάνου, ἤρχισεν ἤδη μὲ ζήλον ἀληθῶς θαυμαστὸν νὰ προετοιμάζῃ τοιοῦτου εἴδους βραδυὰς καὶ

παθου καὶ δοξασμένου Ἑθνους μας καὶ μὲ θεατρικὴν παράστασιν διαφόρων ξεκαρδιστικῶν σκέτς ἀπὸ ἐρασιτέχνες ἠθοποιοὺς τοῦ 1ου Λόχου, ἔκλεισε μὲ τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον, ποῦ ἔφαλεν ἡ μικρὴ χορδία τοῦ Λόχου.

Ἀπὸ τὴ βραδυά αὐτὴ μᾶς προσέξην αἴσθησι ἡ διαρκούσης τῆς ὀμιλίας τοῦ κ. Περδικάρη, ἱστορικῆ ἀναπαράστασις δι' ἀπλῶν, ἀλλὰ πολὺ ζωηρῶν θεατρικῶν σκηνῶν, τῶν μεγάλων ἐκείνων δραματικῶν καὶ κοσμοϊστορικῶν γεγονότων ποῦ ἔζησεν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀπὸ τῆς κηρύσεως τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου μέχρι σήμερον. Ἐπίσης τὸ καλοφροντισμέ-

Στὸ Λοχαγὸ ΣΠ. ΑΛΕΞ. ΒΛΑΪΚΟ (ποῦ ἔπεσε γιὰ τὴν Πατρίδα)

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Γλυκὸ μοναχοπαίδι μου, μονάκριβό μου ἀγόρι τῆς πονεμένης μου καρδιάς ἐλπίδα, ἀπαντοχῆ, ποῦ ἀπ' τὰ βουνὰ μου γύρισες κι' ἀπὸ τὸ ξεροδάρι κάτσε κοντά μου νὰ σὲ δῶ, νὰ γιάνη μου ἡ ψυχῆ.

Ἐλα μου δῶ στὸ πλάγι μου νὰ καμαρώσω λίγο τὴ λεβεντιά ποῦ γέννησα! Μανούλα μου καλή, στὴν ἀγκαλιά σου σφίξε με, γιὰτὶ πρῶτὶ θὰ φύγω Ἡ Ἑλλάδα, Μάννα πιὸ γλυκεῖα, κοντὰ τῆς μὲ καλεῖ.

Χαρά μου ἐσύ, καμάρι μου, ἔλα κοντά μου, γιγιέ μου, χρόνια προσμένω νὰ μοῦ ῥθῆς καὶ φεύγεις τὸ πρῶτ; Φεύγω, Μανούλα!... Φεύγει ὁ νεῖος... Στὴν μπόρα τοῦ πολέμου (λέμου)

Ἡ Ἑλλάδα, Μάννα ἀθάνατη, παράστεκε θλιμμένη πᾶν' ἀπ' τὸ χῶμα ποῦ ἔγειρ' ἡ σεμνὴ παλληκαριά κι' ἀμέσως τὸν στεφάνωσε μὲ νύφη τιμημένη, μὲ νύφη μυριοπόθητη, μὲ σένα, ὦ Λευθεριά.

ΝΙΚΟΛ. Θ. ΓΟΥΖΑΡΗΣ (Μέλος Ἐνώσεως Ἑλλ. Λογοτεχνῶν)

ἄλλες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, τὶς ὁποῖες παράλληλα πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τοῦ Τάγματος, θὰ συναγωνισθοῦν νὰ ἐμφανίσουν οἱ Λόχοι.

Ἡ κίνησις αὐτὴ, ποῦ τιμᾶ ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ κατὰ πρῶτιστον λόγον τὴν Σεβαστὴν Διοίκησιν τοῦ Τάγματος, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον τὸν Διοικητὴν καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικούς, θέλομεν νὰ πιστεύομεν ὅτι θὰ προσεχθῆ ἰδιαίτερα, καὶ τοῦτο διότι, παράλληλα μὲ τὸν ἀναμορφωτικὸν σκοπὸν ποῦ ἐπιτελεῖ, πραγματοποιεῖ καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη:

νο παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν τοῦ 1ου Λόχου, ποῦ, παρ' ὅλον διὰ πρῶτην φορὰν ἐμφανίζονται ἐπὶ σκηνῆς, πλὴν τοῦ Καμπέρου, Φιλιακοῦ καὶ Στραβάκου, ἠρμήνευσαν ὀπωσδήποτε καλῶς τοὺς ρόλους των.

Στὸ σκέτς τοῦ Συλβίου «Ὁ ἀνυπόδητος» ὁ Καμπέρος μᾶς ἔκανε πολὺ νὰ γελάσομε, ὑποδυθεὶς μὲ ἀρκετὴν δεξιότητι τὸν ρόλον τοῦ θεόκοφου. Ἐπίσης καλὰ ἔπαιξε στὸ ἴδιο σκέτς ὁ Στραβάκος ὡς Κόλλιενια, ἀκόμη δὲ κατὰ δεύτερον μᾶς ἀπέδωκεν ὁ συνάδ. Λαπουτῆς στὸ ὄλοιο τοῦ Μενι-

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Καὶ εἰς τὸ σημερινόν μου σημεῖωμα ἀποτείνομαι πρὸς τοὺς γονεῖς μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ θίξω αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας, ὄχι τῶν παιδιῶν τῆς σχολικῆς ἡλικίας, ἀλλὰ τῶν μικρῶν παιδιῶν τῆς προσχολικῆς περιόδου. Κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν, ἡ ὁποῖα παρουσιάζει τὸ εὐπαθέστερον σημεῖον τοῦ πληθυσμοῦ μας καὶ προσφέρει τὰς μεγαλύτερας, δυστυχῶς, θυσίας εἰς τὸν θάνατον, προβάλλει ἐπιτακτικὰ καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὑγιεινῆς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀκωνθώδεστερα καὶ δυσεπιλύτατα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντικρύζουσι σήμερον ἡ Οἰκογένεια, ἡ Κοινωνία καὶ τὸ Κράτος.

ὑποστηρίζεται, πολὺ ὀρθῶς, φυσικὰ, ὅτι ἡ πᾶνσοφος Φύσις ἔκαμεν ἀπαραίτητον τὴν φροντίδα καὶ τὴν προστασίαν ἐκ μέρους τῶν γονέων, καὶ μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρώπινον νεογόνον εἰς βαθμὸν μεγαλύτερον ἀπὸ ὅ,τι γίνεται εἰς τὰ ζῶα. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ θαυμασιώτερος καὶ εὐγενεστέρη δημιουργία τῆς Φύσεως εἶνε ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας τὰ θεμέλια καθήγασε καὶ ἠύλογησεν ἡ Θρησκεία μας.

Ἐν τούτοις, ἡ σημερινὴ θλιβερὰ οἰκονομικὴ κατάστασις καὶ αἱ δυσκολίαι τῆς ζωῆς εἰς ὅλον τὸν κοσμον ἐπέφεραν χαλάρωσιν εἰς τὴν συνεκτικότητά τῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ ἐξωοικιακὴ ἐργασία τῆς μητρὸς τὴν ἀπεμακρύνει ἀπὸ τὸ παιδί τῆς. Ἐτὶ προβάλλει ἐπιτακτικώτερος ἡ ἀνάγκη τῆς φροντίδος διὰ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἄλ-

λως ἀπειλεῖ ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ δρόμος!... Διὰ τοῦτο καθιερωθῆ πλέον ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ὅτι ὅλα τὰ παιδιά πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ μεταβατικὸς σταθμὸς μεταξὺ οἰκογενείας καὶ δημοτικοῦ σχολείου.

Εἶνε γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ παιδάκι τῆς προσχολικῆς ἡλικίας ἔχει πραγματοποιήσει ἓνα σημαντικὸν βήμα πρὸς τὴν κατάρτησιν τοῦ «ἐγῶ» του καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας του. Καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἔχει μεγίστην σημασίαν ἡ ὑγιεινὴ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ παιδιοῦ. Ὅμιλεῖ, θέλει νὰ τελειοποιήσῃ καὶ νὰ πλουτίσῃ ὁσημέραι περισσότερον τὴν γλῶσσάν του, ζητεῖ τὴν ἐξήγησιν τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων καὶ φαινομένων, ἀντιλαμβάνεται καλύτερον πολλὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸ περιβάλλον καὶ ἀρχίζει νὰ μορφῶνται ἀντίληψιν τῆς οἰκογενείας καὶ κατὰ ἓνα τρόπον καὶ τῆς Κοινωνίας.

Αἱ ἐνστικτικῶδες αὐτὰί τάσεις τοῦ παιδιοῦ δὲν εἶνε δυνατόν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀφεθοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον τῶν ἐλευθέρων. Δυστυχῶς δὲ, ὅπως ὅλοι γνωρίζουν, ἀπέναντι τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ παιδιοῦ οἱ μεγάλοι ἢ ὑποχωροῦν— ἂν δὲν...συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ μικροῦ!...— καὶ ὑποβάλλουν τὸν ἀλόγιστον ἐγωϊσμὸν τοῦ παιδιοῦ, ἡ δεικνύουν αὐταρχικότητα καὶ αὐστηρότητα, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς συνέπεια νὰ κάμῃ τὸ παιδί δειλὸν καὶ ὑποκριτικόν. Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον σημεῖωμα.

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸ τοῦ ἀνθρώπου: «Νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιῆς», ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Γιὰ νὰ μπορέσωμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ὑγείαν μας θὰ πρέπει νὰ τηρῶμεν ὀρισμένους κανόνες ὑγιεινῆς. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ἡ καθαριότης τόσοσιν ἡ ἀτομικὴ ὅσο καὶ ἡ τοῦ περιβάλλοντος. Γιὰ μᾶς τοὺς στρατιώτες, ποῦ κάνομε ὁμαδικὴν ζωὴν μένοντες πολλὰ ἀτομα στὸν ἴδιο χῶρον, ἡ καθαριότης ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν. Ἐνα σωρὸ ἐπιδημικῆς ἀρρώστειας, οἱ ὁποῖες σπέρνουν τὸ θάνατο ὅπου πέσουν, ἔχουν τὴν ἀφορμὴν τοὺς στίς ἐστίες μολύνσεως, οἱ ὁποῖες δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐστίες ἀκαθαρσίας. Ὁ τύφος, ἡ δυσεντερία κλπ., δὲν εἶνε εὐκόλον ν' ἀναπτύχθουν ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει ἀπόλυτος καθαριότης. Τὰ μικρόβια ζοῦν καὶ πολλαπλασιάζονται σὲ περιβάλλον ἀκάθαρτο, ἐπιπροσθέτως ἀρκετὰ ἔντομα ὅπως ἡ μύγγα, ὁ ψύλλος, ἡ ψείρα, τὰ ὁποῖα κυρίως

τρα ποῦ ἐπιβάλλονται. Ἡ ἀτομικὴ καθαριότης, ἡ διατήρησις καθαροῦ ὀλοκληροῦ τοῦ σώματός μας καὶ τῶν ρούχων ποῦ ἔρχονται σὲ ἐπαφή μ' αὐτό, πρέπει νὰ εἶνε ἡ κυριώτερος προσπάθειά μας. Λοιπὸν τακτικὸ καὶ καλὸ καθάρισμα τοῦ δερματός μας μὲ σαποῦνι, ἀλλαγὴ δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα τῶν ἐσωρούχων, ἐκθεσίς στὸν ἥλιο τῶν κλινοσκεπασμάτων, διατήρησις καθαρῶν τῶν δοχείων τοῦ φαγητοῦ, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ καθαρίζονται ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ μὲ σαποῦνι. Ἐκτός ἀπ' τὰ παραπάνω πρέπει νὰ διατηρῶμε μέχρι σχολαστικότητος καθαρὸ τὸ περιβάλλον μας. Ὁ Καταυλισμὸς, τὰ μαγειρεία, τὰ ἀποχωρητήρια καὶ οἱ γύρω χῶροι σὲ μεγάλῃ ἔκτασιν πρέπει νὰ ἀστράφτουν. Σὲ κανένα μέρος μᾶς καὶ ἔξω ἀπ' τὸν Καταυλισμὸν δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο τίποτε τὸ ἀρχηρτό. Μιά ματὶ στὰ ἀποχωρητήρια καὶ τὰ μαγειρεία ἔ-

έκει στους προσελθόντες περιέρχοντες Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι ἤρ-
σκοντο ν' ἀκούσουν «καινότερον
τι», τοὺς κυρύσσει τὴν Ἀλήθειαν.
Τοὺς ἀποκαλύπτει τὸν μέχρι τότε
ἄγνωστον Θεόν. Τοὺς παραγ-
γέλλει μετάνοιαν. Τοὺς γνωρίζει
μέλλουσιν κρίσιν καὶ πρωτάκου-
στα λόγια. Δύναμις καὶ φωτιστι-
κὴ χάρις ἐκρύπτετο σ' αὐτά. Τὸ
πρῶτο αὐτὸ κήρυγμα διήρσε τοὺς
ἀκροατὰς εἰς τρεῖς μερίδας. Τοὺς
χλευαστάς. Τοὺς ἐπιθυμούντας
νὰ τὸν ἀκούσουν πάλιν. Καὶ εἰς
τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα στήν ὁποίαν
προεξήρχε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δι-
καίου Διονυσίου ὁ Ἀρεοπαγίτης.
Ὁ Διονύσιος ἐσαγηρεύθη. Ἡ

Ἄλλ' ἂν ἔχων τὸς ὀλίγους ἀπὸ
πληροφορίας ἱστορικῆς περὶ τῆς
Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς προσωπι-
κότητος, γνωρίζομεν ὅμως ὅτι τὴν
ζωὴν του ἔθυσσε διὰ τὴν πρὸς
τὸν Χριστὸν πίστιν του καὶ τὴν
δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.
Τὸ ὄνομά του ἔχει γραφῆ στο
αἰώνιο βιβλίον τῆς ἀνθρωπότητος
καὶ θὰ σελαγιζῆ πάντοτε διὰ μέ-
σου τῶν αἰῶνων τὴν Πίστιν πρὸς
τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, τὴν ὁ-
ποῖαν ἀπέδεξε ὁ ἀριστοκράτης
διανοούμενος τῶν ἀρχαίων Ἀθη-
νῶν καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας θ' ἀ-
κτινοβολῆ σ' ὅλη τὴν Χριστιανικὴ
καὶ ἔνδοξο Ἑλλάδα μας ἡ εὐλο-
γία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά μέρα ὁ Γάλλος καθηγη-
τῆς Ρισέ ἐπεσκέφθη τὸν Που-
σκαρῆ, ποὺ ἦταν λίγο ἄρρω-
στος. Ὁ Πουσκαρῆ τὸν ρώτη-
σε ποῖα φάρμακα θὰ τοῦ εἶδιδε.
— Δὲν ὑπάρχουν φάρμακα,
εἶπε ὁ Ρισέ. Ὅχι γιὰ τὴν ἀρ-
ρώστεια σου μόνον, ἀλλὰ γιὰ ὁ-
ποιαδήποτε ἄλλη ἀσθένεια. Τὰ
φάρμακα εἶνε σὰν μιὰ παρηγο-
ρία.

Σὲ μιὰ παράστασι τοῦ ἔρ-
γου τοῦ Μπέρναρ Σῶ «Πίσω
πρὸς τὸν Μαθουάλα», ποὺ εἶδι-
δετο στὸ Λονδίον, μετὰ τὸ τέ-
λος τῆς πρώτης πράξεως ὁλό-
κληρος ἡ αἴθουσα χειροκροτοῦ-
σε κι' ὅλοι ζητοῦσαν νὰ ἰδούν
τὸν συγγραφέα. Ὅταν ὁ Σῶ ἐ-
νεφανίσθη στὴ σκηνή, ἀκούσθη-
κε ἓνα ὄξυ σφύριγμα ἀπὸ τὰ
λαϊκά θεωρεῖα.

Ὅλοι ἐγύρισαν ἐκπληκτοί.
Ὁ Σῶ τότε, χωρὶς νὰ ταρα-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									

Ὁ ριζοῦντίως:

- 1) Βορειοανατολικὴ χώρα τῆς Ἰσπανίας.
- 2) Ἀντιστρόφος.
- 3) ΡΤ. — Ὄνομα δυναστείας αὐτοκρα-
τόρων τοῦ Βυζαντίου (κλητ.).
- 4) Νόσος ὀξεία λοιμώδης.
- 5) Ἀφιλόξενο. — Σύνδεσμος.
- 6) Ἀμώδης παραλία. — Τέτοιες ἱστο-
ρίες δὲν λέγονται μπροστὰ σὲ κο-
ρίτσια.
- 7) Γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου. —
Στρατιωτικὰ μονάδες.
- 8) Ἀπονία, ἀδιαφορία.

Κ α θ έ τ ω ς:

- 1) Μεγάλη ὄρσειρὰ τῆς Εὐρώπης.
- 2) Ἐξίσου καλοὶ (γεν.).
- 3) Ἄρβρον. — Ὑπόλοιπα (δημ.).
- 4) Φρούτα (γεν.). — Ἀραβικὸν ἄρβρον.
- 5) Ἐργαλεῖον ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ
τὸ ἄνοιγμα φουρνέλλων στὰ λατομεία.
- 6) Αἰ... τοῦ Ὁρατίου εἶνε περίφημοι. —
Ἡ ἀποτελούσα ὅλην τὴν ποσότητα.
- 7) Ἐπάγγελμα ποὺ ἐλκύει τοὺς Ἕλλη-
νας.
- 8) Κοιλότης τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς
(ἀνορθ.).
- 9) Αὐτὸ ποὺ ἄρρεσε.

χθῆ, χαιρέτησε με ἓνα νεῦμα
τῆς χειρὸς του πρὸς τὸ σημεί-
ον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούσθηκε τὸ
σφύριγμα καὶ με ὕφος φιλικώτα-
τον εἶπε:

— Ἐχεις δίκη, φίλε μου!
Ἐχεις μεγάλο δίκη. Συμμερι-
ζομαι κι' ἐγὼ τὴν γνώμη σου.

Καὶ ταυτοχρόνως, δείχνων
τὴν αἴθουσα, προσέθεσε:

— Ἀλλὰ τί μπορούμε, σὲ
παρακαλῶ, νὰ κάνουμε οἱ δύο
μας ἐναντίον τῆς πλειοψηφίας
αὐτῆς;

Ὁ Γλάδστων δὲν ἦτο συμπα-
θῆς, καὶ ὅταν ἀκόμη ἦταν νέος,
στὶς γυναῖκες, γιατί εἶχε χαρα-
κτῆρα αὐστηρὸν καὶ ἀκαμπτην.
Ὁ βιογράφος του διηγεῖται σχε-
τικῶς πρὸς τὴν ἀντιπάθειαν τῶν
γυναικῶν πρὸς αὐτὸν τὸ ἐξῆς
ἀνέκδοτον:

Κάποτε εἰδίετο ἓνα γεῦμα
ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς Ὀπερας
τοῦ Λονδίνου σὲ χορεύτριας.
Κατὰ τὸ γεῦμα μιὰ ἀπ' αὐτὰς
ρώτησε τίς ἄλλες:

— Ποῖον θὰ προτιμούσατε
νὰ παντρευθῆτε, τὸν Γλάδστω-
να ἢ τὸν Ντισραῆλι;

Ὅλες ἀπήντησαν: «Τὸν Ντι-
σραῆλι», ἐκτὸς μιᾶς.

— Κι' ἐσύ γιατί θέλεις τὸν
Γλάδστωνα; τὴν ρώτησε.

— Γιὰ νὰ ἀπαχθῶ ἀπὸ τὸν
Ντισραῆλι καὶ νὰ δῶ τί μού-
τρα θὰ κάνῃ ὁ Γλάδστων, ἀπῆν-
τησεν ἡ χορεύτρια...

Ὁ διάσημος βιολιστῆς Κράι-
σλερ ἐκλήθη κάποτε σὲ γεῦμα.
Ὅταν μπῆκε στὴν αἴθουσα, ὁ
οἰκοδεσπότης ἔσπευσε ἀσθμαί-
νων:

— Μαέστρο, ποὺ εἶνε τὸ βιο-
λί σου;

Χωρὶς νὰ ταραχθῆ διόλου καὶ
με ἓνα εἰρωνικὸ μειδίαμα, ὁ
Κράισλερ ἀπήντησε:

— Φίλε μου, τὸ βιολί μου δὲν
τρῶει.

Ὁ ὄνομαστὸς Ἴταλὸς ἠθοποι-
ὸς Μπόσκο ἔπαιξε ἓνα βράδυ
στὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως ἓ-
να ἔργον τοῦ Κόσσο, τὸ ὁποῖον
δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸ Κοινόν. Ὅταν
τὸ ἔργον ἐτελείωσε, ἐρρίφθησαν
ἐπὶ σκηνῆς, κατὰ τὴν τότε συ-
νήθειαν, αὐτὰ καὶ σάπια φρού-
τα. Ὁ Μπόσκο τότε πήρε δύο
ἀπὸ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα καὶ τὰ προ-
σέφερε στὸν συγγραφέα λέγων:
— Ἰδοὺ οἱ πρώτοι καρποὶ
τοῦ ἔργου σας.

τὴ λεβεντιά σου γέννησα! Μανούλα μου καλή,
στὴν ἀγκαλιά σου σφίξε με, γιατί πρῶτὴ θὰ φύγω
Ἡ Ἑλλάδα, Μάννα πιὸ γλυκεῖα, κοντὰ τῆς με καλεῖ.

Χαρά μου ἐσύ, καμάρι μου, ἔλα κοντὰ μου, γυιέ μου,
χρόνια προσμένω νὰ μοῦ ῥθῆς καὶ φεύγεις τὸ πρῶτ;
Φεύγω, Μανούλα!... Φεύγει ὁ νεῖός... Στὴν μπόρα τοῦ πο-
(λέμου

στὴ Μάννα Ἑλλάδα χάρισε τὴν τελευταία πνοή.

Ἡ Ἑλλάδα, Μάννα ἀθάνατη, παράστεκε θλιμένη
πάν' ἀπ' τὸ χῶμα ποὺ ἔγειρ' ἡ σεμνὴ παλληκαριά
κι ἀμέσως τὸν στεφάνωσε με νύφη τιμημένη,
με νύφη μυριοπόθητη, με σένα, ὦ Λευθεριά.

ΝΙΚΟΛ. Θ. ΓΟΥΖΑΡΗΣ
(Μέλος Ἑνώσεως Ἑλλ. Λογοτεχνῶν)

ἄλλες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις,
τίς ὁποῖες παράλληλα πρὸς τὸ
καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τοῦ
Τάγματος, θὰ συναγωνισθῶν νὰ
ἐμφανίσουν οἱ Λόχοι.

Ἡ κίνησις αὐτή, ποὺ τιμᾷ ὁ-
λως ἰδιαιτέρως καὶ κατὰ πρωτι-
στον λόγον τὴν Σεβαστὴν Διοίκη-
σιν τοῦ Τάγματος, κατὰ δεύτερον
δὲ λόγον τὸν Διοικητὴν καὶ πάν-
τας τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικούς,
θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ
προσεχθῆ ἰδιαίτερα, καὶ τοῦτο δι-
ότι, παράλληλα με τὸν ἀναμορφω-
τικὸν σκοπὸν ποὺ ἐπιτελεῖ, πραγ-
ματοποιεῖ καὶ ἓνα ἄλλον ἀκόμη:
τὸν ψυχαγωγικόν, ὅχι μικρότερον
εἰς ἀξίαν τοῦ πρώτου.

Παρισταμένω τῶν κ.κ. Διοικη-
τοῦ καὶ Ὑποδιοικητοῦ τοῦ Τάγ-
ματος, ἀνοίγει ἡ εὐχάριστὴ αὐτὴ
βραδυὰ μας με μίαν θαυμασίαν σὲ
ἔμπνευσιν προεισαγωγὴν τοῦ
προϊσταμένου ἀξιοκτοῦ Γραφεί-
ου Ἡθικῆς Ἀγωγῆς τοῦ 1ου Λό-
χου, ἀνθ' ἡοῦ κ. Περδικάρη, καὶ, ἄ-
φοῦ συνεχίσθηκε με μίαν ἔθνικω-
τάτου περιεχομένου ὁμιλίαν τοῦ
ἰδίου, σχετικὴν με τοὺς σταθμοὺς
τῆς συγχρόνου ἱστορίας τοῦ πολύ-

νο παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν τοῦ 1ου
Λόχου, ποὺ, παρ' ὅλον διὰ πρῶ-
την φορὰν ἐμφανίζονται ἐπὶ σκη-
νῆς, πλὴν τοῦ Καμπέρου, φιλικοῦ
καὶ Στραβάκου, ἠρμήνευσαν ὁ-
πωσδήποτε καλῶς τοὺς ρόλους
των.

Στὸ σκέτος τοῦ Συλβίου «Ὁ ἀ-
νυπόδητος» ὁ Καμπέρος μᾶς ἔκα-
νε πολὺ νὰ γελάσωμε, ὑποδυθεῖς
με ἀρκετὴν δεξιότητιαν τὸν ρό-
λον τοῦ θεόκοφου. Ἐπίσης καλὰ
ἔπαιξε στὸ ἴδιο σκέτος ὁ Στρα-
βάκος ὡς Κόλλινα, ἀκόμη δὲ κα-
λύτερα μᾶς ἀπέδωσεν ὁ συνάδ.
Παπουτῆς στὸ ρόλο τοῦ Μενι-
διάτη. Ὁ συνάδ. Μακκάς σὲ μιὰ
παντομίμα μίαν λουομένης σκόρ-
πισε ἄφθονο τὸ γέλιο. Ὁ δὲ συν.
Φιλικός, στὸ σκέτος τοῦ Θισβίου
«Ταξίδι ἀναμυχῆς», ὡς τουρνέ, ἔ-
παιξε παραπάνω ἀπὸ τίς προσδο-
κίαις μας.

Σὲ ὅλους ἀξίζει ἓνα μεγάλο
Εὖγε. Περιμένουμε νὰ δοῦμε καὶ
τοὺς ἄλλους Λόχους στὸ δρόμο
τῆς ἰδίας προσπάθειαις.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΟΥΛΛΟΣ
Λόχος Ἀσφαλείας

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸ τοῦ
ἀνθρώπου: «Νοῦς ὑγιὲς ἐν σώ-
ματι ὑγιέ», ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι
Ἕλληνες. Γιὰ νὰ μπορῶμεν
νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ὑγίαν
μας θὰ πρέπει νὰ τηρῶμεν ὀρι-
σμένους κανόνες ὑγιεινῆς. Ἐνας
ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ἡ καθαριό-
της τὸσον ἡ ἀτομικὴ ὅσο καὶ ἡ
τοῦ περιβάλλοντος. Γιὰ μᾶς τοὺς
στρατιῶτες, ποὺ κάνομε ὁμαδι-
κὴ ζωὴ μένοντας πολλὰ ἄτομα
στὸν ἴδιο χῶρο, ἡ καθαριότης
ἔχει ἰδιαίτερα σημασίαν. Ἐνα
σῶρὸ ἐπιδημικῆς ἀρρώστειας, οἱ
ὁποῖες σπέρνουν τὸ θάνατο ὅ-
που πέσουν, ἔχουν τὴν ἀφορμὴν
τοὺς στὶς ἐστίαις μολύνσεως, οἱ
ὁποῖες δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο πα-
ρα ἐστίαις ἀκαθαρσίας. Ὁ τύ-
φος, ἡ δυσεντερία κλπ., δὲν εἶνε
εὐκόλον ν' ἀναπτυχθῶν ἐκεῖ ὅ-
που βασιλεύει ἀπόλυτος καθαρι-
ότης. Τὰ μικρόβια ζοῦν καὶ πολ-
πλασιαζοῦντα σὲ περιβάλλον
ἀκάθαρτο, ἐπιπροσθέτως ἀρκε-
τὰ ἔντομα ὅπως ἡ μυῖγα, ὁ ψύλ-
λος, ἡ ψείρα, τὰ ὁποῖα κυρίως
μεταφέρουν τὰ μικρόβια ἀπὸ
τὴν ἐστίαν τους εἰς τὸν ἄνθρω-
πον, ἀναπτύσσονται ὅπου ὑπάρ-
χει ἄθωμι καὶ ἀθλιότης.

Ἡ προσπάθειά μας θὰ πρέ-
πει νὰ εἶνε νὰ προλαμβάνωμεν
καὶ ὄχι νὰ θεραπεύωμεν τίς ἀρ-
ρώστειαις.

Ἡ ὑπηρεσία μᾶς χορηγῆ ἄ-
φθονα φάρμακα ἐντομοκτόνα καὶ
ἀντισηπτικά, ἀλλὰ μόνον τους
θὰ εἶνε ἀνίκανα νὰ μᾶς προ-
στατεύσουν ἐὰν καὶ ἐμεῖς δὲν λά-
βωμε τὰ στοιχειῶδη ὑγιεινὰ μέ-

τρα ποὺ ἐπιβάλλονται.
Ἡ ἀτομικὴ καθαριότης, ἡ
διατήρησις καθαροῦ ὁλοκλήρου
τοῦ σώματός μας καὶ τῶν ρού-
χων ποὺ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μ'
αὐτὸ, πρέπει νὰ εἶνε ἡ κυριώτε-
ρα προσπάθειά μας. Λουτρὸν τα-
κτικὸ καὶ καλὸ καθάρισμα τοῦ
δέρματός μας με σαποῦνι, ἄλ-
λαγὴ δύο φορές τὴν ἑβδομάδα
τῶν ἐσωρούχων, ἔκθεσις στὸν ἡ-
λιο τῶν κλινოსκεπασμάτων, δια-
τήρησις καθαρῶν τῶν δοχείων
τοῦ φαγητοῦ, τὰ ὁποῖα πρέπει
νὰ καθαρίζονται ἀμέσως μετὰ
τὸ φαγητὸ με σαποῦνι. Ἐκτὸς
ἀπ' τὰ παραπάνω πρέπει νὰ
διατηρῶμε μέχρι σχολαστικότη-
τος καθαρὸ τὸ περιβάλλον μας.
Ὁ Καταυλισμὸς, τὰ μαγειρεία,
τὰ ἀποχωρητήρια καὶ οἱ γύρω
χώροι σὲ μεγάλῃ ἔκτασιν πρέ-
πει νὰ ἀστράφουν. Σὲ κανένα
μέρος μέσα καὶ ἔξω ἀπ' τὸν
Καταυλισμὸ δὲν πρέπει νὰ μεί-
νῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο τίποτε τὸ
ἄχρηστο. Μιὰ ματιὰ στὰ ἀπο-
χωρητήρια καὶ τὰ μαγειρεία, ὅ-
ταν δὲν καθαρισθῶν ἐγκαίρως
με τὰ σύννεφα τῶν μυγῶν, θὰ
μᾶς πείση γιὰ τὴν σημασίαν
τοῦ ἀνωτέρω μέτρου.

Ἄν κατορθώσωμε νὰ τηρή-
σωμε τὰ παραπάνω, μαζί με
τὴν χρῆσιν τῶν διαφόρων φαρ-
μάκων καὶ κυρίως τοῦ Ντι-Ντι-
Τί, θὰ κατορθώσωμε νὰ ἀποφύ-
γωμε ἐπιδημίες, οἱ ὁποῖες καμ-
μιὰ φορὰ γίνονται καταστρε-
πτικώτατες.

H. A.

ΣΑΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...

πένθος τῆς, ξενύχτησε ὅλη τὴ νύ-
χτα στὸ δωμάτιο τῆς ὁλομόναχῃ...
Δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ τὸν συνοδεύ-
σῃ ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, γιατί προμάν-
τεψε τὸν κίνδυνον μιᾶς δευτέρας
ἰσχυρῆς συγκινήσεως, στήν ὁποῖα
ὁπωσδήποτε δὲν θὰ ἄντεχαν... Ἀπ'
ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἀρχίζει τὸ μαρ-
τύριό τους. Ἐνα μαρτύριο δίχως
τέλος, ποὺ ὁ χρόνος, ἔτσι ὅπως
κυλοῦσε ἀργὰ, τὸ ἔκαμε ἀνυπόφο-
ρο, ἀβάσταχτο. Μετροῦν τίς ὥρες
μιὰ-μιὰ. Μετροῦν τίς μέρες. Ἀο-
χίζουν τέλος νὰ μετροῦν τίς βδο-
μάδες. Ἀργεῖ τὸ πρῶτο τους
γράμμα. Τὸ παίρνουν ὅμως με πά-
θος στὸ χεῖρα τους, σὰν νὰ θέ-
λουν νὰ ρουφήξουν μονομιάς ὁλό-
κληρο τὸ περιεχόμενό του... Παρή-
γορο εἶνε γιὰ τοὺς χωρισμένους.
Ἐνα βάλαμο τοῦ πόνου, ποὺ
καταπαύει τὸ καμίνι τῆς λύπης
τους. Ὁ ταχυδρόμος κουράζεται
νὰ κουβαλᾷ τὰ γράμματά τους,
ἀπὸ κεῖ κι' ἔπειτα. Μέχρι πρὸ δύο
μηνῶν. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναπῆρε
ἄλλο γράμμα τῆς ἐκεῖνης. Γράφει

καὶ ξαναγράφει περιμένοντας τὸν
ταχυδρόμο. Μάτια ὄμως!... Γιατὶ
πουθεντὰ δὲν φαίνεται. Οἱ μέρες
παιρνοῦν τόσο ἀργὰ, γιὰ νὰ τοῦ
ἀνάβουν περισσότερο τὸ μυαλὸ
καὶ τίς ὑποψίες. Γυρίζει ἀφηρη-
μένος, σὰν τρελλός, ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποὺ πηγαίνει
καὶ τί ζητᾷ. Περνοῦν δέκα μέρες
χωρὶς νὰ λάβῃ γράμμα τῆς. Εἴ-
κοσι. Ἐνας μῆνας. Δυὸ μῆνες πε-
ρίπου, ὅσπου προχθές, με χτυπο-
κάρδι, προσέχοντας τὸ διανομέα
νὰ φωνάζῃ τὰ γράμματα τοῦ Λό-
χου του, ἀκουσε καὶ τ' ὄνομά του.
Ὅρμᾷ κατεπάνω γρήγορα στοῖς
ἄλλους συναδέλφους του καὶ ἀρ-
πάξῃ τὸ γράμμα ἀπ' τὸ χεῖρι τοῦ
διανομέα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ
τοῦ τὸ κλέψουν... Νά, ποὺ τοῦ
βγήκε σωστὴ ἡ προαίσθησι ἀπ'
τῶνερτο τῆς προηγούμενης βρα-
δυᾶς. Γιατὶ τὸ γράμμα τοῦ τῶ-
σταλνε ἐκεῖνη.

Τὰ μάτια του θαμπῶνουν μόλις
τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει τὸ γραφικὸ
τῆς χαρακτῆρα. Τὰ γράμματα, οἱ
συλλαβές, οἱ λέξεις χορηποῦνε

μπροστὰ του ἀπ' τὴ συγκίνησι
καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ οὔτε
τὴν πρώτη σειρά. Συνέρχεται ἕ-
στερα ἀπὸ λίγο κι' ἀρχίζει νὰ δια-
βάξῃ ἀχόρταγα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο
νὰ σβύση ἡ λάβα τῆς ἐρωτικῆς
του δίψας ἐπάνω στὸ ξερὸ χαρτί...

Ἐνῶ τὰ μάτια του παίρνοῦν
μιὰ-μιὰ τίς σειρές, τὸ πρόσωπό
του δείχνει με τίς συσπάσεις του
ὅλες τίς ψυχολογικὲς μεταπτώ-
σεις ποὺ γίνονται μέσα του, ἀπ'
τὰ νέα τῆς. Κάποιο σοβαρὸ αὐ-
τοκινητιστικὸ δυστύχημα τῆς εἶχε
συμβῆ, γιὰ νὰ κλειστῇ δυὸ μῆνες
κοντὰ στὸ Νοσοκομεῖο. Δὲν τὸν
τῶγαφε, γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὸν
στενοχωρήσῃ, καὶ δὲν μπορούσε...
Τῶρα εἶνε καλά. Καὶ τὸν περιμέ-
νει... Ἐτσι τοῦ γράφει. Τὸν πε-
ριμένει!...

Κι' αὐτὸς ἀνησυχῶσε κι' ὑπο-
ψιαζόταν. Αἰσθάνεται τῶρα ἔνοχο
τὸν ἑαυτοῦ του γι' αὐτὸν τὸν δι-
καιολογημένο του διαλογισμό.
Ἀλλὰ τὸν ἀντιπαρέχεται με τὴν
ἀνείπωτη χαρὰ ποὺ ἐφώτισε τὸ
πρόσωπό του καὶ ἐσκόρπισε τὸ
χαμόγελο ἄφθονο στὰ χεῖλη του,
τὸ γράμμα ἐκεῖνης καὶ ἡ εἰλικρι-
νῆς τῆς διαβεβαίωσι, ὅτι τὸν πε-
ριμένει...

ΜΑΡΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΤΟΝ ΑΓΕΝΝΗΘΗ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΙΟΝ ΙΔΩΡΙΟΝ

Δέν είνε μικρό πράγμα νά γεννηθής σέ μιιά χώρα, πού σ' αὐτήν εἶδαν πρῶτα τὸ φῶς τὰ ἀνώτερα δημιουργήματα τοῦ πνεύματος καὶ τὰ ἀνώτερα ἀνθρώπινα ἰδιαικτικά.

Εἰκεὶ πού γεννήθηκε ἕνας Σωκράτης, ἕνας Πλάτων, ἕνας Εὐριπίδης, ἕνας Φειδίας.

Δέν ὑπάρχει ἀσφαλῶς γνήσιος Ἕλληνας, πού νά μὴ αἰσθάνεται συγκίνησιν κάθε φορά, πού βλέπει ξένους περιηγητὰς νά ἐρχονται σάν προσκυνητὰ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος. Πολλὲς φορές πάλι ἀκούστηκαν ἀπὸ στόματα διασημῶν ἀνδρῶν λόγια, πού ἔκαναν κάθε ἑλληνικὴ καρδιά νά σκιρτήσῃ ἀπὸ περηφάνεια.

Εἶμεθα ὑπερήφανοι, διότι ἐγεννήθημεν Ἕλληνες. Δέν παραγνωρίζουμε ὅμως τὶς βαρεῖες ὑποχρεώσεις πού μᾶς ἐπιβάλλει ἡ καταγωγή μας. Ὑποχρεώσεις πού ἐπιβάλλουν στὴν κάθε ζωντανὴ γενιὰ νά ξεπεράσῃ σὲ κατορθώματα τὴν προγενέστερη, πού ἦταν κι' αὐτὴ ἡ καλύτερη μέσ' στίς καλύτερες τοῦ κόσμου.

Εἶνε βαρὺ τὸ ἔργο. Εἶμαστε βέβαιοι ὅμως ὅτι θὰ τὸ φέρουμε εἰς πέρας, γιατί ἔχουμε πλούσια κληρονομιά ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ φιλοδοξοῦμε νά πραγματοποιήσουμε τὸ «Ἄμες δὲ γεσόμεθα πολλῶ κάρρονες» τῶν Σπαρτιατῶν.

Στὴ γενιὰ τὴ δικὴ μας ἔλαχε ὁ κλῆρος νά ὑπερασπίσῃ τὴν Πατρίδα στίς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ἱστορίας της. Τὸ πρόσφατον παρελθόν, μὲ τὰ κατορθώματα τῆς Ἀλβανίας, καὶ τὸ παρὸν μὲ τὰ κατορθώματα τοῦ ἡρωικοῦ μας Στρατοῦ, βεβαιώνουν ἐχθροῦς καὶ φίλους μας ὅτι ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια. Σὲ χέρια γνησίων ἀπογόνων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πού ἐπαξίως λέγονται Ἕλληνες.

Οἱ νεκροὶ τῶν ἐθνικῶν μας ἀγώνων μᾶς ἐδειξαν μὲ τὸ παράδειγμα τῶν ὅτι τὸ ν' ἀποθάνῃ κανεὶς Ἕλληνας εἶνε κι' αὐτὸ θεῖον δῶρον, ὅπως τὸ νά γεννηθῇ Ἕλληνας.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟ ΓΡΑΜΜΟ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Χαρμόσυνα χτυπᾶν οἱ καμπάνες στὰ χωριά τοῦ Γράμμου, πού μοιάζουν σάν σκόρπιες ἀετοφαλῆς. Χαρμόσυνα χτυπᾶν καὶ διαλαλοῦν σ' ὅλη τὴν βασανισμένη Πατρίδα σ' ὅλα τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης σ' ὅλους τοὺς ξενιτεμένους καὶ ταξιδευτὰς Ἕλληνες καὶ σ' ὅλους τοὺς ξένους πῶς ἡ Γαλανόλευκος καὶ πάλι κυματίζει πάνω στὰ θεώρατα κείνα ὕψη. Ἡ Ἑκκληρισμένη, ἀπ' τ' ἀμείλικτα κτυπήματα τοῦ συμμοριτισμοῦ, ἡ ἀγροτιά, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, περήφανα καὶ σταθερὰ ξαναγυρνᾶ στὰ χωριά της τὰ κατεστραμμένα, στὰ σπίτια της τὰ λεηλατημένα, στὰ χωράφια της τὰ ἀκαλλιεργητά. Τὰ ροζιάρικα ἀπ' τὴ τίμια δουλειὰ χέρια της σφίγγουν τὶς γροθιὲς στὴ θύμησιν τῆς κόκκινης πανούκλας, πού τοὺς σάρωσε τὴν εὐτυχία καὶ γκρέμισε σὲ συντρίμια τοὺς κόπους της. Ὁ Γράμμος πού μολύνθηκε ἀπ' τὰ βέβηλα πόδια τῶν προδοτῶν στέκεται καὶ πάλι περήφανος, περήφανος γιατί στίς πανύψηλες κορφές του κυματίζει περήφανα τὸ σύμβολο τῆς Ἑλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ φωτὸς, ἡ πανῶρια κόρη τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἡ Γαλανόλευκη. Τὰ ἀτσάλινα μπράτσα τοῦ Ἑλληνομάχητος σφίγγουν γερὰ τὸ τιμημένο τῆς Πατρίδας ὄπλο καὶ ἡ ματιά, ὅμοια μὲ ματιὰ γερακοῦ σκίζει καὶ ἐρευνᾶ τοὺς ὀρίζοντες.

πη, χτυπήθηκε ἡ βαρβαρότητα μὲ τὸν πολιτισμὸν. Πάλεψε τὸ φῶς μὲ τὸ σκότος. Πολέμησε πανῶρια κόρη ἡ Ἑλευθερία μὲ τὸν μαῦρο τοῦ Ἄδη γυιῶ, τὸ βάρβαρο τὸν ἄξεστο τὸν Σλαῦ. Καὶ νίκησε ὁ πολιτισμὸς τὴν βαρβαρότητα. Ἡ Ἑλευθερία ἔδωξε τὸν βάρβαρο Σλαῦ. Τὸ φῶς σκόρπισε τὰ σκοτάδια, κι' ἔλαμψε τὸ δίκιο κι' ἡ Ἀλήθεια. Ὁ Γράμμος εἶνε καὶ πάλι λεύτερος. Ὁ Γράμμος εἶνε Ἕλληνοκός. Καὶ ἔγινε τὸ σύμβολο τῆς Θυσίας, τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Ἀληθείας. Κάποτε τὰ μάτια τῆς Ἀνθρωπότητας ἦταν στράμμένα μὲ ἀγωνία στὰ θεώρατα τοῦ Γράμμου βράχια. Κάποτε ὁ Ἕλληνομάχητος κατὰ ἀνθρωπότητα μὲ κορμὴν τὴν ἀνάσα παρακολουθοῦσε τὴν τιτανομαχίαν. Ἡλιπίζει καὶ πιστεύει στὴ δύναμει τῆς προόδου. Κι' ἔλαμψε τὸ φῶς καὶ διώχθηκε ὁ βέβηλος ὁ προδοτὴς πού μόλυβε τὰ ἅγια χώματα. Ὁ Γράμμος εἶνε τὸ σύμβολο τῆς Νίκης. Ὁ Γράμμος ἔγινε τραγοῦδι, ἔγινε Θρύλος. Τοῦ Γράμμου τὴν χιλιστραγουδιμένη δόξα ζηλεύουν καὶ τὰ ἄλλα βουνά. Μὰ κόντεψε ἡ ὥρα. Καὶ κεί ἡ Γαλανόλευκη περήφανα θ' ἀφέθῃ στ' ἀγκάλιασμα τοῦ μυρμηκῶν ἀγέρα. Τὰ Ἑλληνόπουλα καρτεροῦν ἀνυπόμονα γιὰ τὴν τελικὴ ἐξόρμησιν. Κι' ὅταν κανένα μολυσμένο πόδι δὲν θὰ πατᾶ τ' ἅγια μας χώματα, κι' ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΗΘΙΚΗΣ ΑΓΩΓ. ΤΑΓΜΑΤΟΣ

20—26-9-1948

Ἀνεγνώσθησαν εἰς συγκεντρώσεις τοῦ Τάγματος ἐπιστολαὶ στρατιωτῶν πρὸς πολιτικὰς, στρατιωτικὰς, ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς καὶ οἰκείους τῶν.

Ἐγένοντο αἱ κάτωθι ὁμιλίαι:

Δευτέρα 20-9-48: Δέν ἐγένετο ὁμιλία λόγω ἐργασιῶν τοῦ Τάγματος.

Τρίτη 21-9-48: «Τὸ θαῦμα 1940—41» ὑπὸ τοῦ ἐφ. ἀνθ)γοῦ Παπανικολάου Ἰωάν. τοῦ 5ου Λόχου.

Τετάρτη 22-9-48: Ἐδόθη παρὰ τοῦ Γραφείου Ἡθικῆς Ἀγωγῆς τοῦ 1ου Λόχου τοῦ Τάγματος μουσικοφιλολογικὴ βραδυά.

Πέμπτη 23-9-48: «Ἡ ἑλλάς δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ» ὑπὸ τοῦ ἐφ. ἀνθ)γοῦ Ραυτοπούλου Ζ. τοῦ 2ου Λόχου.

Παρασκευή, Σάββατον καὶ Κυριακὴν 24, 25, 26 Σεπτεμβρίου δὲν ἐγένοντο ὁμιλίαι λόγω τοῦ καιροῦ.

Ὁ Προϊστάμενος Ἀξιωματῶν τοῦ Γραφείου Ἡθ. Ἀγωγῆς Ἀνθ)γός ΛΟΞΑΣ ΑΝΤ.

Ἡ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ὁ ΛΟΧΟΣ ΜΑΣ ΣΕ ΚΙΝΗΣΗ

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ ὁ Λόχος μας βρίσκεται σὲ μιὰ πυρετώδη κίνησιν. Ἀπὸ τὸ ἐγεγέρθη ὡς τὸ σιωπητήριον τὰ διάφορα Γραφεῖα τοῦ Λόχου μας ἐργάζονται ἐντατικά. Ὁ Λόχος «Ἀέρα» εἶνε ἕνας sui generis Λόχος, ὅπως τὸ ξέρετε-δὲ ὄλοι. Οὔτε εἶνε ἀνάγκη νά τὸν παρουσιάσωμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορά. Τελευταῖα μὲ τὴν ἀπόλυση τῶν Ταγμάτων Ἐθνοφρουρᾶς, ἄρρισαν νά ἀραιώσουν αἰσθητὰ οἱ τάξεις τους. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον περιμένουν τὴ σειρά τους γιὰ νά ἀπολυθοῦν. Ὁ ἀποχωρητισμὸς καὶ ἡ ἀπόλυση—καὶ ἡ μεσολαβούσα γιὰ λίγες μέρες μεταπήδησιν στὸ Λόχο Ἀσφαλείας. Τὰ Γραφεῖα Ἡθικῆς Ἀγωγῆς καὶ τοῦ Σιτιστοῦ διεκπεραιώνουν μὲ γοργὸ ρυθμὸ τὴν τρέχουσα δουλειά. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε βράδυ στίς δυὸ αὐτὲς σκηνῆς θὰ δῆτε οἱ λάμπες νᾶνε ἀναμμένες πολλὰς ὥρες μετὰ τὸ σιωπητήριον. Μὰ ὁ Λόχος κάνει τὸ πᾶν γιὰ νά μὴ ὑστερῇ κάθε μέρα σὲ ἐργασίαν καὶ ἐμφάνισιν. Οἱ λίγοι ἄνδρες πού ἀπέμειναν κατανέμονται στίς διάφορες ὑπηρεσίες καὶ ἀγχαρίεις κι' ὅλα εἶνε στὴν ὥρα τους καὶ καλοβουλευμένα. Κατορθώνουμε νά μὴ ἐρχόμαστε δευτέρου οὔτε τῶρα στὸν ἐξωραϊσμὸ τοῦ καταυλισμοῦ μας. Οἱ σκηνῆς μπορεῖ νά λιγώστεψαν, ἀλλὰ ὁ χώρος διευθε-

τήθηκε καλαισθητικά. Κι' ἡ ἀψίδα μας στολίστηκε ἀπέριττα, ἀλλὰ ἐπιβλητικά—ὅπως ταιριάζει σ' αὐτοὺς «πὺ φώναξαν ἀέρα»!

Σ' ἐκεῖνο πού ἐπιμένει καὶ ἀναπτύσσει ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα εἶνε ὁ τομέας τῆς Ἡθικῆς Ἀγωγῆς. Οἱ πρῶτίνες συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν νά γίνονται τακτικῶτα καὶ τὸ προκαθορισμένο πρόγραμμα ἐκτελεῖται μὲ σχολαστικότητα.

Παρὰ τὴν αὐξανόμενη «λειψανδρία» κάθε μέρα θᾶνε κι' ἕνας ὁμιλητῆς, πού θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρία κατόπιν στὸν προϊστάμενον ἀξιωματικὸ τοῦ Γραφείου νά προκαλέσῃ γόνιμη συζήτηση πάνω στὸ θέμα. Τακτικῶτα οἱ ὁμιλίαι μας ζητοῦνται ἀπὸ τὸ Τάγμα. Ἡ δημοσιογραφικὴ ὁμάδα—πὺ πότε εἶνε δυὸ καὶ πότε ἕνας, γιατί οἱ ἄλλοι ξαναγύρισαν στὰ σπίτια τους—καὶ ὅτι μπορεῖ γιὰ νά δῖνῃ τὸ «παρὸν» καὶ στὴν «Ἀναμόρφωσιν» μας. Τελευταῖα μάλιστα τὴν ἀλάτισε πολὺ μὲ τοὺς σατιρικοὺς στιχοῦς της. Τὸ χιούμορ ἄλλωστε δὲ μᾶς ἔλειψε ποτέ. Μὰ καὶ στίς λοιπὰς πνευματικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Τάγματος οἱ Ἐθνοφρουροὶ ἀντιπροσωπεύονται ἐπάξια.

ΒΑΓΓΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ
Λόχου Ἐθνοφρουρῶν

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Τῶν στρατιωτῶν: 1) Κοιτοπούλου Γεωργίου τοῦ Θωμά, κλάσεως 1935, ἐκ Βόλου καὶ κατοικοῦντος εἰς Βόλον, ὁδὸς 103, ἀριθμὸς 4. 2) Σωτηροπούλου Ἰωάννου τοῦ Εὐστρατίου, κλάσεως 1935, ἐξ Ἀγριάς Βόλου καὶ διαμένοντος εἰς Ἀγριάν Βόλου.

Πρὸς Τὸν Ἀξιότιμον κ. Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Ἀ θ ἡ ν α ς

Κύριε Ὑπουργέ, Κατὰ τὰς κρίσιμους στιγμὰς, πού διέρχεται ἡ φιλότιμη Πατρίδα μας, σὰς ἀπευθύνουμε τὴν ἐπιστολήν μας αὐτήν, πιστεύοντες ὅτι θὰ συνεισέσῃ καὶ τὰ ἐπαναφέρει εἰς τὸν Ἐθνικὸν δρόμον ὅσους τυχὸν ἐξακολουθοῦν νά ἐμμένουν εἰς τὰς ἀντεθνικὰς τῶν ιδέας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς παρασυρθηκαμε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὰ ψεύτικα καὶ ἀπατηλὰ συνθήματα τῶν Σλαυκοκομμουνιστῶν καὶ ἀναμιχθήκαμε εἰς τὰς διαφόρους Ὄργανώσεις τῆς Κατοχῆς, νομίζοντας ὅτι ἔτσι ἐκτελοῦμε τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκον μας.

Ὅταν ὅμως γίνονταν φανεροὶ οἱ ἐγκληματικοὶ σκοποὶ, δηλαδὴ τὸ ξεπούλημα τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης μας στοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς μας Βουλγαροσλαῦους, ἀπομακρυνθήκαμε ἀμέσως ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀποκηρύξαμε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς μας ψυχῆς. Τρέξαμε δὲ μὲ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν φανὴν τῆς Πατρίδος, ὅταν μᾶς ἐκάλεσαν εἰς τὴν Ἐθνοφρουρᾶν. Ἡ Πατρίς ὅμως, ξέροντας τὸ κακὸ παρελθόν μας, δὲν μᾶς ἐμπιστεύτηκε τὸ τιμημένο ὄπλο της, καὶ μᾶς ἔστειλε ἐδῶ εἰς τὴν Μακρόνησον, εἰς τὴν Ἐθνικὴν αὐτὴν Κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, διὰ νά ἀποπλύνουμε καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος τοῦ κακοῦ μας παρελθόντος.

Καὶ τώρα, ἀπαλλαγμένοι τελείως ἀπὸ κάθε ἴχνος ἀναρχικῆς ιδέας καὶ μὲ ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα μας, εἶμαστε καὶ πάλιν ἔτοιμοι νά ἀρπάξουμε τὸ τιμημένο ὄπλο γιὰ νά τὸ δοξάσουμε, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν.

Μὲ τέτοια αἰσθήματα εἰς τὴν ψυχὴν, σὰς ἀπευθύνουμε τὴν ἐπιστολήν μας αὐτήν καὶ σὰς παρακαλοῦμε νά ἀνακοινώσῃ εἰς ὅλους τοὺς συμπατριώτας μας, ἵνα λάβουν πάντες γνώσιν αὐτῆς καὶ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα μας.

Καλοῦμεν δὲ ὅλους νά ἀναφωνήσουμε:

Ζήτω ἡ Ἀθάνατη Ἑλλάδα!
Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Παῦλος!

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ἄν γιὰ νά τιτλοφορήσετε τὸ συναδέλφω, πού λάβρα σὰς ἀδειάζει τὸ παγοῦρι, δανείξεσθε τὸ ὄνομα τοῦ συμπαθοῦς καὶ μουσολήπτου τετραπόδου, διανοηθέντες ποτὲ ποτὴ εἶναι ἡ ἀρμόζουσα προσφώνησις πρὸς παρεκτρεπόμενον γάιδρον; Καὶ μὲν βαρῶν Στάφ ἀπαξίωσέ νά συντάξῃ καὶ τὸν κώδικα τῶν κανόνων συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, ὁ συμπαθὴς ὅμως συναδέλφω εἶχε τὴν εὐτυχίαν νά συμπληρῶσιν τὴν κοσμοσωτήρα νομοθεσίαν τῆς ἐθιμοτυπίας. Ἐσπαζε, λοιπόν, ὁ ἀνθρωπὸς τὰ κέρατά του—μεταφορικῶς, βέβαια, γιατί εἶναι ἐλευθερὸ πούλι—γιὰ νά ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον. Διὰ τὸν φόβον τῶν ἀρουραίων κρεμοῦσε κι' αὐτὸς τὸ σακκιδίον τοῦ ἀπὸ τὸ ἀέτωμα τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε νά διαπιστώσῃ τὶς ἀκροβατικὰς ἱκανότητας τοῦ γένους τῶν τρωκτικῶν. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς κουραμάνας του, προσωρινὸν γιὰ τὸ πρῶτον ῥόφημα, ἐγλύτωσε μὲν ἀπὸ τὴν ἀνασκαφικὴν μαγίαν τῶν νυκτοβίων ἀρχαιολόγων, ἀλλὰ τυχῆ σκληρὰ—ὅπως θὰ ἔγινε δευτέρου οὔτε τῶρα στὸν ἐξωραϊσμὸ τοῦ καταυλισμοῦ μας. Οἱ σκηνῆς μπορεῖ νά λιγώστεψαν, ἀλλὰ ὁ χώρος διευθε-

τικὰ τὴν κουραμάνα καὶ μὲ βουλία τὴν ἐβασάνιζε στὰ ρωμαλέα δόντια του, πού, καθὼς ἔλαμψαν στὸ σεληνόφωρον, θὰ μπορούσαν νά διαφημίσουν τὴν καλύτερην ὀδοντόκρεμα..

Πορρ! Ξεξ! ἄρχισε νά βρυχάται ὁ συναδέλφω, μὲ προσβεβλημένο τὸ ἐνοτικὸ τῆς ἰδιοκτησίας. Εὐπνημένοι ἀπὸ τὶς φωνῆς του οἱ ὁμόσκηνοι τὸν εἶδαν νά πετιέται ὀρθος καὶ νά φωνάζῃ βγαίνοντας ἀπ' τὸ τσαντήρι.

—Παληάνθρωπε! Κλέφτη! Εἶδαν κι' ἐπάσαν νά καταλάβουν τί συνέβαινε. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ «παληάνθρωπος», παρεξενεμένος ἀπομακρυνόταν καὶ γύριζε μὲ δυσθυμία τὸ ὄργιλον κεφάλι του πρὸς αὐτὸν πού τὸλμησε νά τοῦ πετάξῃ κατὰμουτρα τὴ βαρῦτερη βρισιά, πού μπορούσε ν' ἀκούσῃ γάιδρος. Ἀλλὰ μὲ τὰ γαλανὴν πουλαρίτσα, ἡ τελευταία κατὰκτησίς του, πού μέχρι τώρα φύλαγε τσίλιες, ἔσπευσε νά τὸν καταπραΰνῃ. Κι' αὐτὸς, δίνοντας τόπο στὴν ὀργή, μᾶσησε μιὰ βαριά θλαστήμια: —Γάιδρα!

Καὶ μὲ τὸ ταυροῦ τοῦ ἡμεῶν

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Στὸ προηγούμενον φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας ἀνεγράφη ἐκ λάθους ὅτι ἡ διεξαχθεῖσα τὴν 19)9)48 ποδοσφαιρικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν ὁμάδων τοῦ 5ου καὶ 2ου Λόχου, ἦτο καὶ τελικὴ πρωταθλήματος.

Γνωστοποιούμεν χάριν τῆς ἀληθείας ὅτι ἡ ὡς ἄνω συνάντησις ἦτο ἡμιτελική, τῆς τελικῆς μὲ διεξαχθείσης εἰσέτι.

Ἡ τελικὴ θὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ 1ου καὶ 5ου Λόχου προσεχῶς.

(Ἐκ τοῦ Γραφ. Ἡθικῆς Ἀγωγῆς τοῦ Τάγματος)

χάθηκαν στὸ βάθος τῆς λεωφόρου κάτω ἀπὸ τὶς θριαμβευτικὰς ἀψίδες. Σὲ λίγο εὐτυχῆς στὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐλευθερία τους, μὲ τὴ «Σονάτα τοῦ Σεληνόφωτος», γαληνεύαν τὰ ταραγμένα νεῦρα τοῦ πολυπαθοῦς συναδέλφου καὶ σὲ λίγο τὸν ἀποκοίμησαν, ἱκανοποιημένον πού κατάφερε νά συνεννοηθῇ μὲ τὰ γαῖδουράκια, τουλᾶχιστον, ἀφοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νά συμβῇ κά τι τέτοιο.

Ο ΑΛΛΟΣ 7 Λόχου

ζουν σαν σκορπίες αετοφάγες. Χαρμόσυνα χτυπάν και διαβαλούν σ' όλη την βασανισμένη Πατρίδα σ' όλα τα πέρατα της Οικουμένης σ' όλους τους ξενητεμένους και ταξιδευτές Έλληνες και σ' όλους τους ξένους πώς ή Γαλανόλευκος και πάλι κυματίζει πάνω στα θώρατα κείνα ύψη. Η ξεκληρισμένη, απ' τ' άμειλικον κτηπήματα του συμμορισμού, ή άγροτιά, με δάκρυα στα μάτια, περήφανα και σταθερά ξαναγυρνά στα χωριά της τ' άκαλλιέργητα. Τα ροζιάρικα απ' τη τίμια δουλειά χέρια της σφίγγουν τις γροθιές στη θύμηση της κόκκινης πανούκλας, που τους σάρωσε την ευτυχία και γκρέμιζε σε συντριμια τους κόπους της. Ο Γράμμος που μολύνθηκε απ' τ' άβέβηλα πόδια των προδοτών στέκεται και πάλι περήφανος, περήφανος γιατί στις πανύψηλες κορφές του κυματίζει περήφανα το σύμβολο της Λευτεριάς και του πολιτισμού, της αγάτης και του φωτός, ή πανώρια κόρη της Έλληνικής Πατρίδος, ή Γαλανόλευκη. Τά άτσάλινα μπράτσα του Έλληνα μαχητή σφίγγουν γερά το τιμημένο της Πατρίδας όπλο και ή ματιά, όμοια με ματιά γερακιού σκίζει και έρευνά τους όρίζοντες.

Κεί πάνω στο ματωπότιστο της Ήπειρου βουνό, κεί που γράφτηκαν χιλιάδες ήρωισμοί στο παρελθόν, ή όδξα στεφάνωσε με τ' άμάραντο στεφανί για μιά άκόμα φορά τ' ά παιδιά της Ελλάδας. Κεί πάνω σε μιά τιτάνια σύγκρουση, σε μιά γιγαντομαχία άσύλλη-

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΧΑΓΟΝ Κ. ΣΑΛΒΑΡΑΝ

Πρός τόν Διοικητήν του Λόχου Άσφαλείας Λοχαγόν κ. Σαλβαράν άπεστάλη ή κάτωθι έπιστολή πρώην Σκαπανέως του Τάγματός μας που ήπηρετεί ήδη εις τόν Κ.Β.Ε. Πατρών και που άπηχει τόν ύπεροχον Έθνικόν παλμόν που συγκλονίζει τις καρδιές εκείνων που ή Μακρόνησος άπέδωσεν και άποδίδει εις την Πατρίδα δια νά την υπερασπίση απ' τους ύπούλους έχθρούς της

Άξιότιμε κ. Λοχαγέ.

Νά με συγχωρείτε πολύ που πέρασε τόσος καιρός χωρίς νά σας άπαντήσω. Πράγματι σ' αυτό μπορεί νά με κατηγορήσετε κάπως. Μά, μη ξεχνάτε ότι φεύγοντας από τόν Έθνικό σχολείο μας του Α' Τάγματος Σκαπανέων ήλθα στο Κ.Β.Ε.Π. με σκοπό νά εκπαιδευθώ ή καλύτερον νά τελειοποιήσω την έκπαιδυσίν μου και κατόπιν σαν γνήσιο παιδί της ταιλωπημένης μας Έλλάδος, νά πηγαίνω νά φρουρήσω τ' ά συνόρα μας, αυτά που οι πουλημένοι Γενητσαροι των Σλαύων (Κομμουνισται) θέλουν νά τ' ά παραδώσουν στους προσιανούς έχθρούς μας Βουλγάρους και Σλαύους.

Είμαι περήφανος σήμερα που φέρνω τόν τιμημένο όνομα του Έλληнос στρατιώτου. Πόσο ειχα γελαστεί στο παρελθόν... Πράγματι κ. λοχαγέ μου : Κατά την κατο-

νη ή Λευτεριά με τόν μαύρο του Άδη γυιό, τόν θάρβαρο τόν άξεστο τόν Σλαύο. Και νίκησε ό πολιτισμός τήνθαρβαρότητα. Η Λευτεριά έδιδωξε τόν θάρβαρο Σλαύο. Τό φώς σκόρπισε τ' άσκοτάδια, κι έλαμψε τόν δίκιο κι ή Άλήθεια. Ο Γράμμος εινε και πάλι λεύτερος. Ο Γράμμος εινε Έλληνικός. Και έγινε τόν σύμβολο της Θυσίας, του πολιτισμού, της Άλήθειας. Κάποτε τ' ά μάτια της Άνθρωπότητας ήταν στραμμένα με άγωνία στα θώρατα του Γράμμου βράχια. Κάποτε ό Έλληνισμός καή ανθρωπότητα με κομμένη την άνάσα παρακολουθούσε την τιτανομαχία. Ηλπιζε και πίστευε στί δυνάμεις της προόδου. Κι έλαμψε τόν φώς και διόχτηκε ό βέβηλος ό προδότης που μόλυνε τ' άγια χώματα.

Ο Γράμμος εινε τόν σύμβολο της Νίκης. Ο Γράμμος έγινε τραγούδι, έγινε Θρύλος. Του Γράμμου την χιλιετραγουδισμένη όδξα ζηλεύουν και τ' άλλα βουνά. Μά κόμπετε ή ώρα. Και κεί ή Γαλανόλευκη περήφανα θ' άφεθη σ' άγκάλιασμα του μυρωμένου άγέρα. Τά Έλληνόπουλα καρτερούν άνυπόμονα για την τελική έξόρμηση. Κι όταν κανένα μολυσμένο πόδι δέν θά πατά τ' άγια μας χώματα, κι όταν τόν πνεύμα του κακού καταστραφή, τότε μιά θεώρατη πλάκα θά πρέπει νά στηθή πάνω στις κορφές του Γράμμου με λίγες λέξεις: «Δώ πάνω νίκησε ό Πολιτισμός τή Βαρβαρότητα, τόν φώς σκόρπισε τ' άσκοτάδια κι έλαμψε πανώρια ή ΑΛΗΘΕΙΑ».

ός Λόχος—Σ. Ε.

χην πιστεύοντας σε πατριωτικά συνθήματα και μη μπορώντας ν' άνθξω στη σκλαβιά θήγκα στο βουνό. Πόσο ειχα γελαστεί. Μάκαι τι μπορούσα νά κάνω ; Στην άρχή μας μιλούσαν για έλευθερία, κατόπιν μας μιλούσαν τόν πώς νά χτυπήσουμε την ίδια τή χώρα μας και τή μάννα μας την Έλλάδα. Η Μακρόνησος τόν μεγάλο τόν σχολείο μας άγκάλιασε, και άφου ή σέφης μας καθάρισε από τ' ά κρυφομιλήματα των πρακτόρων και τ' ά ψά—ψιτ, κατάλαβα πώς όσα έκανα στο παρελθόν έπροδιδά καθαρώς την πατρίδα μου. Τί ντροπή για μένα. Τί άισχος !

Μά ή στοργική μάννα μας δέν μας άφισε στο περιθώριο της ζωής, άπεναντίας μας άγκάλιασε με περισσότερο στοργή και μας γλυκομίλησε ώσπου ήλθε ή άγια ήμέρα που μας ένεπιστεύθη τόν τιμημένο όπλο της.

Τό πήρα, τόν κρατώ υπερήφανα και είμαι έτοιμος νά θυσιάσω και αυτήν άκόμη τή ζωή μου για την τιμή της Έλλάδος μας και της γαλανόλευκης.

Αυτή ήτο ή αίτία που δέν σου άπήνησα. Θά σ' ά ξαναγράψω μόλις φθάσω σε μάχιμο τάγμα, και άφου πρώτα χτυπήσω με τόν όπλο μου τους άτιμους έαμοκομμουνιστάς.

Με σεβασμό
ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
14) 9)48

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Άν για νά τιτλοφορήσετε τόν συνάδελφο, που λάβαρ σας άδειάζι τόν παγούρι, δανείζετε τόν όνομα του συμπαθούς και μουσολήπτου τετραπόδου, διανοηθίκατε ποτέ ποια είναι ή άρμόζουσα προσφώνησης προς παρεκτεπτόμενον γάιδαρον ; Και—μην θορώνη Στάφ άπαξίωσε νά συντάξη και τόν κώδικα των κανόνων συμπεριφοράς του ανθρώπου προς τ' άλλα ζώα, ό συμπαθής όμως συνάδελφος ειχε την ευτυχία νά συμπεληρώση την κοσμοσωτήρα νομοθεσία της έθιμοτυπίας. Έσπαζε, λοιπόν, ό άνθρωπος τ' ά κέρατά του—μεταφορικάς, βέβαια, γιατί είναι έλεύθερο πουλί— για νά έξιχνιάση τόν μυστήριο. Δια τόν φόβον των άρουραίων κρεμούσε κι αυτός τόν σακκίδιό του από τόν άέτωμα της σκηνής. Άλλά δέν κατόρθωσε νά διαπιστώση τις ακροβατικές ικανότητες του γένους των τρωκτικών. Τό ύπόλοιπο της κουραμάνας του, προωρισμένο για τόν πρωινό ρόφημα, έγλύτασε μόν από την άνασκαπική μανία των νυκτοβίων άρχαιολόγων, αλλά τύχη σκληρά—όπως θά έγραφε δεσποσύνη της ρωμαντικής εποχής—τό άφήραζεν εις τόν κόσμο του άγνωστου. Η αυρά της Ροδοδακτύλου έσειε θλιβερά τόν λεηλατημένο σάκκο και οι πικρές σκέψεις τόν κεφάλι του συναδέλφου. Και μολοντί ύπήρχαν όμοιοπαθείς όμόσκηνοι, κανείς δέν συνεμερίσθη την ήρωική και πειστωμένη άπόφασί του νά φυλάξουν τή νύχτα «νούμερα». Γι' αυτό έπωμίσθη μόνος τόν βάρος της έπαγρυπνήσεως.

Άλλά λίγα λεπτά μετά την τελευταία βαθύφωνη νότα του σιωπητηριου, ή άτμόσφαιρα του ύπνου με την ύποβολή της και ή κόπωση από την ένταση της προσοχής παρέδιδαν τ' ά κατεπονεμένα θλέφωρά του στο χείδεμα των φτερών του Μορφέως. Και τόν μυστήριο παρέμενε μυστήριο και τόν πείσμα του άφριζε.

Την προχθεσινή όμω νύχτα, όταν οι άστερισμοί της έμπροσθοφυλακής της ήμέρας ειχαν δρασκελίζει την κορυφογραμμή του νησιού μας, θήματα τόν έξύπνησαν. Με την στρατιωτική του ιδιοφυία υπελόγιζε ότι 4 με 5 θά ήταν τ' ά ζεύγη των πεταλλωμένων άρβυλών, που με τ' άσηχηνά έτάραζαν τή νυκτερινή γαλήνη. Παραδόξως δέν άκούστηκαν όμιλίες, ούτε τόν φαναράκι της περιπόλου έρριξε την άνηχνετική του δέσμη μέσα στη σκηνή. Τά θήματα όμως έπλησίαζαν, κι ένω ό ταχτή από τις κουβέρτες του και συνάδελφος ήταν έτοιμος νά πενά βουτήξη από τόν γιακά τόν περιεργό νυχοπάτη, ξαφνικά διαγράφτηκε στο τριγωνικό άνωγμα της σκηνής ή σιλουέτα ενός ξεκαπίστρωτου γαϊδάρου, ό όποιος με την άταραξία και την φυσικότητα ανθρώπου, που διεκδικεί τ' ά φυσικά δικαιώματά του, βύθισε τ' ά πλούσια χείλη του στο σακκίδιο του θυμάτος. Ώσπου νά συνεέλθη ό συνάδελφος από την έκπληξή του και προτού προλάβη ν' άρθρώση λέξη, ό νυκτερινός έπιοκέπτης ειχε σηκώσει θριαμβευ-

τικά την κουραμάνα και με βουλιμία την έβασάνιζε στα ρωμάλεα δόντια του, που, καθώς έλαμψαν στο σεληνόφως, θά μπορούσαν νά διαφημισουν την καλύτερη όδοντοκρέμα...

Πρρη! Ξεξ! άρχισε νά βρυχάται ό συνάδελφος, με προσβεβλημένο τόν ένστικτο της ιδιοκτησίας. Ξυπνημένοι από τις φωνές του οι όμόσκηνοι τόν ειδαν νά πετιέται όρθιος και νά φωνάζη βγαίνοντας απ' τόν τσαντήρι.

—Παληάνθρωπε! Κλέφτη! Ειδάν κι έπαθαν νά καταλάβουν τί συνέβαινε. Έν τώ μεταξύ ό «παληάνθρωπος», παρεξνεμένος άπομακρυνόταν και γύριζε με δυσθυμία τόν όργίλο κεφάλι του προς αυτόν που τόλμησε νά του πετάξη κατάνουτρα τή βαρούτερη θρυσία, που μπορούσε ν' άκούση γαϊδαρος. Άλλά μιά γαλανή πουλαρίτσα, ή τελευταία κατάκτησίς του, που μέχρι τώρα φύλαγε τσιλιές, έσπευσε νά τόν καταπραύνη. Κι αυτός, δίνοντας τόπο στην όργή, μάσησε μιά βαριά βλαστήμια:

—Γάιδαρε!
Και με τόν τρυφερό του ήμισυ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Η ΚΑΝΤΙΝΑ

Ο δασκαλός μου—μακαρίτης τώρα— κάθε φορά που μας ξυλοφόρτωνε, γιατί ήμασταν ήσυχoi, σαν κασίκια του λόγου, μας έλεγε: «Πονάτε, έ; Μη ξεχνάτε, παιδιά μου πως «Ούδέν κακόν άμιγές καλού», έτσι δικαιολογούσε την άλάνθαστον μέθοδόν του, που, όπως καταλαβαίνετε, ήταν πάντα τελεσφόρα και άριστη.

Και νά σήμερα θυμήθηκα τόν σοφό μου δάσκαλο και τόν σοφό ρητό του, που τότε δέν μπορούσα νά τόν καταλάβω. Μόνον που έκανα μιά άπλη μετάθεση λέξεων και τόν διεσκεύασα... Νάτο. «Ούδέν καλόν άμιγές κακού» Παραξενεύεσαι, αγαπητέ μου συνάδελφε; Άμφιβάλλεις γι' αυτό; Έχεις αντίρρησης για τόν ότι τόν παραπάνω εφαρμόζεται κατά γράμμα σήμερα; Πολύ καλά. Δέν θά χρησιμοποιήσω τή διαλεκτική μέθοδο του Σωκράτη, για νά σε πείσω. Δέν θά ξοδέψω τή φαιά μου ούσια. Σε παραπέμπω μόνον στη Καντίνα, την ώρα που ανοίγει τις πόρτες της στο καταναλωτικό κοινό. Λοιπόν... Τό καίκι έφθασε... κι ή κοιλιά της «Μαρίνας» γέννησε—καλή της ώρα—ειδών—ειδών πραγματίες, λογιολογής λιχουδιές... κάθε τι που λαχταρούμε... Συμφωνείς; Άσφαλώς ή δημιουργία της Καντίνας εινε ένα πράγμα καλό, έξοχο, άριστο. Πριν ήδη φτάσουν στην Καντίνα, τ' ά ποικιλία αυτά αγαθά, είδικοί συνάδελφοι μεταδίδουν στους Λόχους, με ταχύτητα άσυμμετρου, τόν γένος, τόν αριθμό, την ποιότητα και την τιμή τους. Κι άκούς:

— Συνάδελφοι, ή Καντίνα μας έφερε ώραία σταφύλια ροζακιά,

ΕΠΙΛΟΓΩΣΙΣ

Στό προηγούμενον φύλλον της έφημερίδος μας άνεγράφη έκ λάθους ότι ή διεξαχθείσα την 19)9)48 ποδοσφαιρική συνάντησις μεταξύ των ομάδων του 5ου και 2ου λόχου, ήτο και τελική πρωταθλήτου.

Γνωστοποιούμε χάριν της άληθείας ότι ή ως άνω συνάντησις ήτο ήμιτελική, της τελικής μη διεξαχθείσης εισέτι.

Η τελική θά λάβη χώραν μεταξύ 1ου και 5ου λόχου προσεχώς.

(Έκ του Γραφ. Ήθικής Άγωγής του Τάγ)τος)

χάθηκαν στο βάθος της λεωφόρου κάτω από τις θριαμβευτικές άψίδες. Σε λίγο ευτυχείς στην όλοκληρωτική έλευθερία τους, με τή «Σονάτα του Σεληνόφωτος», γαλήνεψαν τ' ά ταράχμενα νεύρα του πολυπαθούς συναδέλφου, και σε λίγο τόν άποκοίμησαν, ίκανοποιημένον που κατάφερε νά συνεννοηθί με τ' ά γαϊδουράκια, τουλάχιστον, άφου με τους ανθρώπους δέν ύπάρχει έλπίδα νά συμβή κάτι τέτοιο.

Ο ΑΛΛΟΣ 7 Λόχου

μας εχθρους μας Βουλγάρους, άπομακρυνθήκαμε άμέσως από αυτούς και τους άποκηρύξαμε με όλην την δύναμιν της Έλληνικής μας ψυχής. Τρέξαμε δε με ένθουσιασμόν εις την φωνή της Πατρίδος, όταν μας έκάλεσαν εις την Έθνοφρουράν. Η Πατρίς όμως, ξέροντας τόν κακό παρελθόν μας, δέν μίς έμπιστεύτηκε τόν τιμημένο όπλο της, και μίς έστειλε έδώ εις την Μακρόνησον, εις την Έθνικήν αυτήν Κολυμβήθραν του Σιλωάμ, δια νά άποπλύνουμε και τόν τελευταίο ίχνος του κακού μας παρελθόντος.

Και τώρα, άπαλλαγμένοι τελείως από κάθε ίχνος άναρχικής ιδέας και με ψυχήν γεμάτην από αγάπη προς την Έλλάδα μας, είμαστε και πάλιν έτοιμοι νά άρπάξουμε τόν τιμημένο όπλο για νά τόν δοξάσουμε, όπως και εις την Άλβανίαν.

Με τέτοια αισθήματα εις την ψυχήν, σας άπευθύνουμε την έπιστολήν μας αυτήν και σας παρακαλούμε νά άνακονωθή εις όλους τους συμπατριώτας μας, ίνα λάβουν πάντες γνώσιν αυτής και μιμηθούν τόν παράδειγμα μας.

Καλούμεν δε όλους νά άναφωνήσουμε:

Ζήτω ή Άθάνατη Έλλάδα!
Ζήτω ό Βασιλεύς Παύλος!
Ζήτω ό Έθνικός Στρατός!

Μετά τιμής
Γ. ΚΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ι. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

το μονάχα; Χαλάλι. Κάποιος με ταχύτητα ύπερηχητικού άεροπλάνου, διασπά τή σειρά και τσούπ... μπροστά—μπροστά.

— Ρε συνάδελφε, γιατί δέν πάς στη σειρά σου, έγω κορόιδο είμαι;

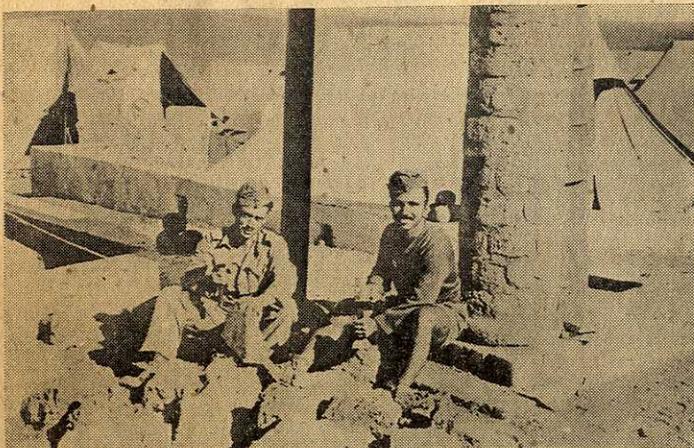
Σε κυττάζει μ' ένα βλέμμα κολακευτικό και σου λέει:

— Για έναν άρρωστο συνάδελφο, θά πάρω λίγα σταφύλια... Ξεροκαταπίνεις, κοκκινίζεις και σιωπάς. Έχει δίκιο ό άνθρωπος... Άς πάρη κι' αυτός.

Ο ήλιος καίει, ό άέρας σ' έκανε άσπρον σαν τόν μπαρμπα-Θόδωρο του χωριού μου από τή σκόνη. Κι' έσ' ύπεριμένεις... Κάποτε έρχεται κι' ή σειρά σου... Άλλο μαρτύριο σε περιμένει. Ο έπιπετραμμένος για την πώληση συνάδελφος σταμάτησε νά δίνη. Τί έπαθε; Άρρώστησε; Μήπως τόν έπιασε κοιλόπονος; Μήπως μελαγχόλησε; Τίποτε απ' αυτά! Είνε καλά στην ύγεια του, τόν στομάχι του ρολόι, κι' ή ευδιαθεσία του άριστη. Συζητεί με κάποιον φίλο του, για τόν χωριό του, για τ' ά περασμένα και χειρονομεί και χοχαρίζει. Κι' έσ' άδημονείς... και σκέφτεσαι πώς σε δυό λεπτά χτυπάει συγκέντρωση. Σά νά σε βλέπη. Είσαι άξιόδακρυτος, άξιόλυπτος, άξιος οίκτου. Κάποτε θά σ' έξυπηρετήση. Μά έν τώ μεταξύ σ' άφαιρέσει τόν έξοδεψες οίκαδε άπρακτος, άδειος, άνόμενος... Τί θά συμβή; Άκου, φίλε μου. Κάποιος άγενής θά βρεθί νά σου πάρη τή σειρά σου. Θά διαμαρτυρηθής, θά νευριαστής, θά συγχιστή... Άποτέλεσμα μηδέν. Τριάντα έξι ό μίνας... Ο φίλος άτάραχος... Κι' έσ' πνίγεις τόν θυμό σου, γιατί και στόν Ο.Η.Ε. νά πάς... τίποτε. Τέλος, άν ήταν του-

ΜΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
2ος Λόχος

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Οί Λόχοι άμιλλόμενοι διά τήν άρτιωτέραν εμφάνισιν έτοιμάζονται πυρετώδώς διά τήν άναμενομένην επίσκεψιν των Α.Α. Μ.Μ. των Βασιλέων. ΜΕΣΟΝ : Ήθική διδασκαλία Λόχου. ΔΕ-ΞΙΑ : Ή άγγραφεία τής ημέρας καθαρίζει πατάτες διά τόν σουσσίτιο.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΝΟΦ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΔΑΝ ΤΟ ΦΩΣ

ΓΡΑΦΟΥΝ...

Ή ανθρωπότης διήλθε τήν παρελθούσαν έβδομάδα μίαν άπό τās κρισιμωτέρας περιόδους τής μεταπολεμικής Ιστορίας τής. Ή προσφυγή των Δυτικών Συμμάχων εις τόν Συμβούλιον Άσφαλείας διά τόν ζήτημα του Βερολίνου, άποτελέσασα τόν τραγικόν επίλογον των άποτυχουσών —συνεπεία τής άνεντίμου τακτικής των Σοβιετ— συνομιλιών τής Μόσχας, ένεκαινίασε νέαν φάσιν εις τās σχέσεις των Δημοκρατιών με τήν Ρωσίαν. Ή ταχεία άπάντησις τής Σοβιετικής Ήνώσεως εις τήν διακρίνωσιν των τριών Δυτ. Δυνάμεων διά τόν ζήτημα του Βερολίνου και ή ληφθείσα άπό τούς Δυτικούς άπόφασις τής προσφυγής εις τόν Συμβούλιον Άσφαλείας δεικνύουν τήν έκατέρωθεν επιδεικνυομένην άκαμψίαν εις τόν φλέγον τούτο θέμα. Έρώτημα τίθεται διά τόν σκόπιμον τής παραπομπής του ζητήματος του Βερολίνου εις τόν Συμβούλιον Άσφαλείας, δεδομένου ότι οί Ρώσοι δύνανται χρησιμοποιούντες τόν «βέτο» να ματαιώσουν πάσαν λύσιν.

Είνε λίαν πιθανόν ότι οί Σύμμαχοι διά τής παραπομπής του ζητήματος εις τόν Συμβούλιον Άσφαλείας επιδιώκουν άφ' ένος μόν να κερδίσουν χρόνον άπαραίτητον διά μόν τήν Άμερικην λόγω των προεδρικών εκλογών, διά δέ τήν Γαλλίαν ένεκα τής άσταθείας τής έσωτερικής τής καταστάσεως, άφ' έτέρου δέ να άναγκάσουν τήν Ρωσίαν να εκδηλώσιν τās πραγματικάς διαθέσεις τής. Τήν περίπτωσιν άμέσους ρήξεως θεωρούν πάντες ώς μάλλον άπίθανον. Διά τήν, καίτοι όλοι διερωτώνται ποίον θα είνε τόν προσεχές βήμα τής ρωσικής πολιτικής, πολλοί πιστεύουν ότι ή σταθερά στάσις των Δυτικών Συμμάχων —εκδηλωθείσα ποικιλοτρόπως κατά τόν τελευταίον δεκαπενθήμερον διά των πλέον έπισήμων εκπροσώπων των— συντελεί περισσότερο παντός άλλου εις τήν διαφύλαξιν τής ειρήνης.

Τās εκάτερωθεν άπόψεις, αίτι-

εμφανίζεται πλέον όμιλούσα περί δήθεν έλληνικού προβλήματος με άπώτερον σκοπόν να προσάγιν τήν ευθύνην εις τήν Άμερικην.

Ο συνταρακτικός, τέλος, λόγος του κ. Μπέβιν, ό όποιος άπετέλεσε τήν πλέον έντονον και άπροκάλυπτον καταδίκη των σοβιετικών μεθόδων, ή όποία διευτύθη μέχρι τούδε, μαρτυρεί εύγλωττως ότι αί Δημοκρατίαι συνέχισον σταθερώς τήν άποφασιστικήν στάσιν, πού είχαν έγκαινιάσει πρό καιρού με τήν άκλόνητον θέλησιν να τήν ώθήσουν μέχρι των άκροτάτων συνεπειών τής.

Ο κ. Μπέβιν ώμίλησε αυτήν τήν φοράν έξω άπ' τὰ δόντια. Κατεδίκασε εις τήν κοινήν των Έθνών συνείδησιν τήν «σοβιετικήν άράχνην επιδιώκουσαν να περιπλέξιν εις τόν δίκτυόν τής τήν Έλλάδα», κατήγγειλε τās έδαφικάς βλέψεις των βορειών γειτόνων μας και τήν συνδρομήν πού παρέχουν εις τούς συ-

νένочους των συμμορίας και προειδοποίησεν ότι ή Έλλάς δέν είνε άπροστάτετος και έν ούδεμίά περιπτώσει πρόκειται να γίνη λεία τής βουλμίας εκείνων πού τήν έποφθαλιούν.

Έκ των άνωτέρω συνάγεται τόν συμπεράσμα —καίτοι οιαδήποτε πρόβλεψις θα ήτο βεβαίως παρακινδυνευμένη— ότι, μολονότι εύρέθημεν, όσον ποτέ άλλοτε, έγγύτερον πρός τόν πόλεμον, δέν φαίνεται έν τούτοις πιθανή πρός τόν παρόν νέα σύρραξις, διότι ή συνάρτησις των πραγματικών όρων, όσον άφορά τήν Ρωσίαν, δέν μετεβλήθη και συνεπώς έφ' όσον τὰ Σοβιετ δέν είνε εις θέσιν ν' αντιμετωπίσουν τούς αντιπάλους των, δέν φαίνεται πιθανόν ν' άποπειραθούν αυτοκτονίαν, μολονότι είνε ίδιον των δικτατοριών να προβαίνουν εις άπονενομήνα διαδήματα.

ΧΡ. ΑΘΑΝΙΤΗΣ

Ή ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ,,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
σαν εις δουλείαν πνευματικήν και ήθικήν δύο πρός τόν παρόν γενεά —είνε τούτο ήθικώς παραδεκτόν; Φαίνεται ότι τούτο έπαυσε να έξετάζεται εις τόν γειτονικόν βορράν. Κατ' ουσίαν ή άνωτέρω θεωρία, άναγνωρίζουσα τόν αυτόν τής ώς φορέα τής βίας, ύπεσχέθη τόν σύντομον τέλος τής ζωής, διότι τέλος τής ζωής θα ήτο ή ύποταγή του πνεύματος εις τόν νόμον τής ύλης. Ή Ή Ιστορία εξητέλλισε και διέσπασε και τόν σχήμα τούτο.

Κατά τήν διάρκειαν του πολέμου και μετ' αυτόν, ήτοι έν ώ χρόνω εξετελείτο ή άπό πολλού άπαγγελθείσα ύπό τής Ιστορίας καταδίκη τής ψυχώσεως τής «Φυλής», ή έτέρα ύλοθεωρία, διά νά εξαπατήσιν τήν Ιστορίαν και άποφύγιν τήν ταυτόχρονον εκτέλεσιν τής καταδικαστικής τής άποφάσεως, άνεμίχθη με επίφασιν όλίγην δημοκρατίαν και ύπό τόν πρόσχη-

βίας διά τήν επίλυσιν των οικονομικών τής προβλημάτων αντιπαρέταξε διά των ευγενεστέρων εκπροσώπων τής νεωτάτης Ιστορίας τής τήν θεωρίαν του μέτρου του έλληνικού κλασσικού «μέτρου», ή όποία μεταφραζομένη εις τήν οικονομικήν και πολιτικήν ζωήν σημαίνει ότι ή Ή Ιστορία δέν άνέχεται και εκδικείται σκληρώς όσους θέλουν ν' άγνοούν τόν τρόπον πού κινείται. Ή εκδίκησις είνε άλμα πρός τὰ όπίσω, άντι νά είνε ή έν μέτρω προχώρησις πρός τὰ εμπρός, πρός τήν Πρόδοον και όχι πρός τήν Βαρβαρότητα και τόν Σκότος των συστημάτων τής Βίας. Άλλ' ήδη εις τόν παράγον του ζένου ποιητού: «Απόλλωνος και Άρτέμιδος θυθίζονται σε πέπλα καταχνιάς», ή Ή Ιστορία άπήνησε με τόν τραγοόδι του «Έλληνοσ στρατιώτων, πού τόν θράδιν, φεύγοντας άπό δώ μαζί με τόν αέ-

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΝΟΦ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
νήθον εις τās παλαιάς τωνθεωρίας και εις τās παλαιάς των αξιώσεις επί τής γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας. Ή πηρξαν άραγε ισχνα τὰ άνταλλάγματα πού έδόθησαν εις αυτούς εκ μέρους των Γιουγκοσλάβων εις τήν Δυτικήν Θράκην ή έπείσθησαν ότι παρόμοια άερώδη και άνεδαφικά άνταλλάγματα είνε προσωρισμένα να παραμείνουν επί του χάρτου τής συμφωνίας; Ή υποθέ τήν ότι ή δευτέρα εκδοχή είνε μάλλον πιθανή. Και ή επάνοδος των εις τήν γιουγκοσλαβικήν Μακεδονίαν σημαίνει και παραίτησιν των άπό τὰ «άνταλλάγματα» ταύτα.

Η στάσις των αυτή και ή ύπαχώρησις των εις τόν Μακεδονικόν ζήτημα είνε εκείνη πού έδωσεν άφορμήν εις τήν γιουγκοσλαβικήν κυβέρνησιν και εις τούς εξαρτωμένους έξ αυτής κύκλους των Σκοπίων να άναλάβουν έντονωτάτην εκστρατείαν κατά τής Σόφιας. Έν συνεχεία τής εκστρατείας ταύτης μετεδόθη εκ Σκοπίων και τόν κείμενον ύπομνήματος, τόν όποιον αι έν Βουλγαρία μακεδονικά μορφωτικά και εκπολιτιστικά όργανώσεως υπέβαλαν εις τόν Κ. Κ. Βουλγαρίας, εις τόν Κ.Κ. Μακεδονίας και εις τήν Κομινφορμ διά να διαμαρτυρηθούν κατά τής παραβιάσεως τής συμφωνίας του Μπλέντ άπό τήν Βουλγαρικήν Κυβέρνησιν και άπό τόν Κ. Κ. Βουλγαρίας. Τά επιχειρήματα των οργανώσεων αυτών έχουν κατά τούτο άξίαν και σημασίαν δι' ήμάς καθόσον άποκαλύπτουν τούς άποτέρους σκοπούς των Σλαύων εις τήν Βαλκανικήν. «Η όλοκληρωσις τής Μακεδονίας διά τής προσαρτήσεως εις αυτήν και των τμημάτων τήν Έλλάδος και τής Βουλγαρίας —λέγεται εις τόν ύπόμνημα — άπεφασίσθη εις Μπλέντ ως προϋπόθεσις και πυρήν διά τήν σύμπτυξιν τής Όμοσπονδίας των Νοτίων Σλάβων τής Βαλκανικής» Και ότι κάθε αντίδρασις κατά τής ιδρύσεως τής ένιαίας Μακεδονίας δύναται να έχη σοβαράτάκατα συνεπείας όχι μόνον διά τόν μακεδονικόν λαόν αλλά και διά

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΔΑΝ ΤΟ ΦΩΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω χωρίς σχόλια έπιστολήν νρώην συμμορίτου πρός τούς οικείους του. Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι μεταξύ των συμμοριτών ύπάρχουν πολλοί, πού δέν έχασαν τελείως τήν Έθνική τους συνείδησιν. Σαν ελεύθεροι άνθρωποι, βλέποντας τήν οικτρή πλάνη τους, ξεφεύγοντας άπ' τήν στιγμική τρομακασία των άρχηγών, ξαναπαίρνουν με τήν καρδιά πονεμένη —πού είνε δαν να καταρρέουν σε άθλια συντρίμια τὰ ιδανικά στα όποία άφιέρωσαν τή ζωή τους— τόν δύσκολο, αλλά άνδρικό δρόμο τής μετανοίας, τής έπιστροφής στη Μεγαλόψυχη Πατρίδα, πού τούς δέχεται με άγάπη και στοργή:

Έδεσσα, 12)9)48

Άγαπητέ αδελφέ Θόδωρε, Μάθε ότι ό Γιάννης μας παραδόθηκε και είνε καλός ύστερα άπό τὰ κακουργήματα πού είδε, και συνιστά και σε σάς να άποκηρύξετε τούς άριστερους και να πολεμήσετε υπέρ τής Πατρίδος μας. Αυτά σου γράφω και σου στέλνω και τόν γράμμα του να τόν διαβάσης. Γειά χαρά και καλήν άντάμωση όλοι μαζί.

Δ. ΒΑΣΙΛΟΥΔΗΣ

Έν Καστοριά 5)9)48

Άγαπητή μου μητέρα, Τήν ώρα αυτή πού σάς γράφω βρίσκομαι στο στρατόπεδο των συμμοριτών στην Καστοριά. Είμαι καλά. Στις 2 του μηνός Σεπτεμβρίου παραδόθηκα στον Έλληνικό Στρατό, γιατί είδα με τὰ μάτια μου τόν αίμα πού χύνεται άπό τόν έλληνικό λαό και λυπούμαι γι' αυτό. Έχω 25 ήμέρες πού με έστειλαν άπό τόν Μπουλκες τής Γιουγκοσλαβίας στα βουνά τής Καστοριάς. Έκει είδα και έζησα τόν τρομοκρατικό τους σύστημα, πού μπροστά στα μάτια σου σκοτώνουν άθώους ανθρώπους, τούς

διηγηθώ όταν βρεθώ μαζί σας. Τώρα σας λέω μόνον τούτο: Πάψετε πια να κλείνετε και να υπερασπίζετε τήν άριστερή παράταξη, συμφιλιωθείτε με τούς εθνικόφρονες χωριανούς μας και δουλέψτε και σεις μαζί τους για τόν καλό τής Πατρίδος. Άν βρίσκονται αυτοί τ' αδελφία μου Θόδωρος, Γιώργος και Δημοσθένης, πείτε και σ' αυτούς τὰ ίδια, αν λείπουν και ύπηρετούν στον Έλληνικό Στρατό γράψτε τους να άποκηρύξουν τις άριστερές ιδέες και τόν σύστημά τους και να επανέλθουν στον δρόμο τόν εθνικό, τόν πραγματικά πατριωτικό και να βοηθήσουν με όλη τους τή δύναμη εκεί πού θα τους έχη τάξει ή Πατρίς και τόν καθήκον. Είνε ψεύτικα όσα γράφουν οι θεωρίες των άριστερών, γιατί τόν σύστημα πού πάν να φέρουν, τόν έζησα και τόν χόρτασα 2 1/2 χρόνια τώρα μέσα στη Γιουγκοσλαβία, πού με έστειλαν για να με προφυλάξουν δήθεν. Ζούσα κάτω άπ' τή μεγαλύτερη τρομοκρατία σ' ένα χωριό «στρατόπεδο» με άρχοντες τους κομμουνιστές-στελέχη και μέλη. Γι' αυτό μην σάς ξεγελάν πια οι θεωρίες τους, γιατί στην πράξη είνε «Κόκκινος Φασισμός» κι' όχι Λαοκρατία, όπως διακηρύσσουν. Γι' αυτό σας τόν ξαναλέω: Ένωθήτε με τούς Έθνικόφρονες και κολεμήστε μαζί τους για τήν σωτηρία τής Πατρίδος άπό κάθε Σλαβικό κίνδυνο. Ο δρόμος αυτός πού σας δείχνω είνε ό δρόμος τής σωτηρίας, τής τιμής και τής δόξης τής Έλλάδος. Αυτά τὰ όλίγα σας γράφω και σας χαιρετώ ό υίός σας

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τους χαιρετισμούς μου σ' όλους τους γειτόνους και χωριανούς και ιδιαίτερα στον Παπάζογλου, Τσαλλούς. Μη μου γράφετε έδώ, καλίδη, Σωκράτη, Παϊταρίδη και γιατί ίσως μετακινηθώ για τήν Καστίλη, άπ' όπου θα σας γράφω πάλι.

εκατέρωθεν επίδεικνυμένην άκαμψίαν εις τὸ φλέγον τούτο θέμα. Ἐρώτημα τίθεται διὰ τὸ σκόπιμον τῆς παραπομπῆς τοῦ ζητήματος τοῦ Βερολίνου εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, δεδομένου ὅτι οἱ Ῥώσοι δύνανται χρησιμοποιῶντες τὸ «βέτο» νὰ ματαιώσουν πᾶσαν λύσιν.

Εἶνε λίαν πιθανὸν ὅτι οἱ Σύμμαχοι διὰ τῆς παραπομπῆς τοῦ ζητήματος εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἐπιδιώκουν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ κερδίσουν χρόνον ἀπαραίτητον διὰ μὲν τὴν Ἀμερικὴν λόγῳ τῶν προεδρικών ἐκλογῶν, διὰ δὲ τὴν Γαλλίαν ἕνεκα τῆς ἀσταθείας τῆς ἐσωτερικῆς τῆς καταστάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀναγκάσουν τὴν Ῥωσικὴν νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς πραγματικὰς διαθέσεις τῆς. Τῆν περίπτωσιν ἀμέσως ρήξεως θεωροῦν πάντες ὡς μᾶλλον ἀπίθανον. Διότι, καίτοι ὅλοι διερωτῶνται ποῖον θὰ εἶνε τὸ προσεχὲς βῆμα τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς, πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ σταθερὰ στάσις τῶν Δυτικῶν Συμμάχων—ἐκδηλωθεῖσα ποικιλοτρόπως κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον διὰ τῶν πλεόν ἐπισήμων ἐκπροσώπων των—συντελεῖ περισσότερον παντὸς ἄλλου εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς εἰρήνης.

Τὰς ἐκατέρωθεν ἀπόψεις, αἰτινες ὡδήγησαν εἰς τὸ σημερινὸν ἀδιέξοδον, σκιαγραφοῦν πλέον ἢ ἐπαρκῶς οἱ ἐκφωνήοντες εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν τοῦ Ο.Η.Ε. λόγοι ἰδίως τῶν κ.κ. Βισίνσκυ, Μπέβιν καὶ Σπάσκ.

Ὁ κ. Βισίνσκυ ἐξαπέλυσε ἕνα λαμπρὸν πυροτέχνημα διὰ τῆς περὶ ἀσφάλειαν προτάσεως—ἀφου προηγουμένως κατὰ τὴν συνήθειάν του ἀπήγγειλε σφοδρότατον κατηγορητήριον ἐναντίον τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων καὶ κατήγγειλεν ἐνώπιον τῆς παγκοσμίου συνειδήσεως τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἀγγλίαν ὡς «πολεμοκαπιλοῦς». Βεβαίως ἡ ἐπιχείρησις ἀπόπειρα ἀντιστροφῆς τῶν ὄρων ὑπῆρξε πολὺ χονδροειδῆς διὰ τὴν ἐξαπατήσῃ καὶ τοὺς πλεόν ἐφελείς.

Εἰδικώτερον διὰ τὴν Ἑλλάδα αἱ ἀπόψεις τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων διπλωματῶν συμπίπτουν εἰς τὸ ὅτι ἡ Ῥωσία διὰ τοῦ λόγου τοῦ Βισίνσκυ ἐχάρασε νέαν γραμμὴν. Οὕτως οἱ Ῥώσοι ἔπαυσαν νὰ υποστηρίζουν ὅτι ἡ σημερινὴ κατάστασις εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ζητήμα καθαρῶς ἑλληνικόν. Ἡ ἀστροφή αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἑλληνικὸν θέμα ἔλαβε τοιαύτας ἐξελίξεις, ὥστε νὰ μὴ εὐσταθῇ πλέον ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀφείλεται εἰς ἐσωτερικὰ ἐλατήρια. Αἱ διαπιστώσεις τῶν διεθνῶν παρατηρητῶν, τὰ ἀδιάρκιστα στοιχεῖα καὶ αἱ ἀποδείξεις τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν παρεχομένην βοήθειαν πρὸς τοὺς συμμορίτας, ἀπεγύμνωσαν τὴν Ῥωσίαν δι' ὃ καὶ

ἐπιδιώκουν νὰ περιπλέξῃ εἰς τὸ δίκτυόν τῆς τὴν Ἑλλάδα», κατήγγειλε τὰς ἐδαφικὰς ἐπιθέσεις τῶν βορειῶν γειτόνων μας καὶ τὴν συνδρομὴν ποὺ παρέχουν εἰς τοὺς συ-

Ἡ ἱστορία ἐκδικεῖται,,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
σαν εἰς δουλείαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν δύο πρὸς τὸ παρὸν γενεαὶ—εἶνε τούτο ἠθικῶς παραδεκτόν; Φαίνεται ὅτι τούτο ἔπαυσε νὰ ἐξετάζεται εἰς τὸν γειτονικὸν ὄρειον. Κατ' οὐσίαν ἡ ἀνωτέρω θεωρία, ἀναγνωρίζουσα τὸν ἑαυτὸν τῆς ὡς φορέα τῆς βίας, ὑπεσχέθη τὸ σύντομον τέλος τῆς ζωῆς, διότι τέλος τῆς ζωῆς θὰ ἦτο ἡ ὑποταγὴ τοῦ πνεύματος εἰς τὸν νόμον τῆς βίας. Ἡ ἱστορία ἐξητύλιξε καὶ διέσπασε καὶ τὸ σχῆμα τοῦτο.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν, ἦτο ἐν ᾧ χρόνῳ ἐξετελείτο ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τῆς ἱστορίας καταδίκη τῆς ψυχώσεως τῆς «φυλῆς», ἡ ἕτερα ὑλοθεωρία, διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἱστορίαν καὶ ἀποφύγῃ τὴν ταυτόχρονον ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς τῆς ἀποφάσεως, ἀνέμιχθη μετ' ἐπίφασιν ὀλίγη δημοκρατία καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο προσεφέρετο ὡς συνταγὴ πρὸς θεραπείαν πάσης νόσου καὶ πάσης μαλακίας, διὰ τοῦτο ἄλλως τε καὶ τὸ τίμημα δὲν ἦτο μικρόν:

Διὰ τοὺς Ἕλληνας ἦτο: παραίτησις ἀπὸ πάσης ἰδέας ἐλευθερίας, προδοσία τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἑθνικῶν ἰδανικῶν καὶ ἐξυπηρέτησις τῆς βαρβάρου κλίκας, ἡ ὁποία ἐμονοπάλη τὴν συνταγὴν.

Ἡ Ἑλλάς ὅμως, ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ θυσιάσῃ τὴν ὕλικήν τῆς εὐημερίαν ἀκόμη, χάριν τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ ὄχι ἀντιστρόφως καὶ μέσα εἰς τὴν ἀπροσμέτρητον δυστυχίαν τῆς Κατοχῆς, ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ἀπάτην, ἀπεποιήθη μετὰ βδελυγμίας καὶ εἰρωνίας τὴν προσφερομένην συνταγὴν καὶ παρέμεινε ἐλευθερά. Ἐλάχιστοι τότε ἀφελείς μόνον ἐπλήρωσαν τὸ τίμημα διὰ νὰ γίνουν δικτάτορες τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἱστορία ἐδίκασε καὶ κατεδίκασε τοὺς ἀφελείς τούτους τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944 τὸν Αὔγουστον τοῦ 1948, ἐκδικηθεῖσα διὰ λογαρισμὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν ὄνοματι τῆς Ἑλλάδος. Τοὺς ἐδίκασεν ὅμως καὶ ἡ Ἑλλάς ἡ ἴδια διὰ λογαρισμὸν τῆς ἱστορίας, διότι ἡ Ἑλλάς ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῆς Ἐλευθερίας ποὺ σημαίνει σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀνώτατον καὶ ἀπόλυτον ἠθικὸν νόμον, ὁ ὁποῖος θὰ ἠθέλων νὰ γίνῃ νόμος γιὰ ὅλο τὸν Κόσμον καὶ ὄχι μόνον γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἢ γιὰ τὴ Γαλλίαν, ἢ ἡμᾶς τὸν Γάλλοι, διότι ἡ Ἑλλάς ἐγέννησε καὶ τὴν ἰδέαν τῆς Δημοκρατίας, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσιν μετ' ἡ βία καὶ τὴν τρομοκρατία (σὰν τὴ Δημοκρατία τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ἀλβανῶν), ἀλλὰ τὴ Δημοκρατία ποὺ εἶνε ὁ νόμος τῆς Ἐλευθερίας, ὁ νόμος ποὺ προστατεύει τὴν Ἐλευθερία καὶ ποὺ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα τὸ λόγο δὲν ὀρίζεται ποτε μετ' ἡ βία, ὅπως ἡ πλειοψηφία εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ νόμος τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ Ἑλλάς εἰς τὰς θεωρίας τῆς

αὐτοκρατορίας, μολοντὶ εἶνε ἴδιον τῶν δικτατοριῶν νὰ προβαίνουν εἰς ἀπονενομημένα διαδήματα.

ΧΡ. ΑΘΑΝΙΤΗΣ

Βίας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς προβλημάτων ἀντιπαρέταξε διὰ τῶν εὐγενεστέρων ἐκπροσώπων τῆς νεωτάτης ἱστορίας τῆς τῆν θεωρίαν τοῦ μέτρου τοῦ ἑλληνικοῦ κλασικοῦ «μέτρου», ἡ ὁποία μεταφραζομένη εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν ζωὴν σημαίνει ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ἀνέχεται καὶ ἐκδικεῖται σκληρῶς ὅσους θέλουν ν' ἀγνοοῦν τὸν τρόπον ποὺ κινεῖται. Ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἄλλα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντὶ νὰ εἶνε ἡ ἐν μέτρῳ προχώρησις πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὴν Πρόδοσιν καὶ ὄχι πρὸς τὴν Βαρβαρότητα καὶ τὸ Σκότος τῶν συστημάτων τῆς Βίας. Ἄλλ' ἤδη εἰς τὸ παράπονον τοῦ ξένου ποιητοῦ: «Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος θυθίζονται σὲ πέπλα καταχνιάς», ἡ ἱστορία ἀπήνησε μετ' ὃ τ' τραγοῦδι τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιώτου, ποὺ τὸ θράδυ, φεύγοντας ἀπὸ δῶ μαζὶ μετ' ὃν δέρα καὶ μετ' ὃ κῦμα, φθάνει ἴσια ὡς τὸν Ὀλυμπο, ὡς τὸ Γράμμο, ὡς μῆνυμα τῆς ἱστορίας διὰ τὴν Νίκην: «Ἡ Ἑλλάδα ποτε δὲν πεθαίνει» δὲν τὴν σκιάζει φοβέρα καμμιὰ: μόνο λίγο καιρὸ ξαποσταίνει: καὶ ξανά πρὸς τὴ Δόξα τραβᾷ...

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἡ ἐπιφύλαξις μας

ΚΛΟΥΣΤΕΡΗΜΕΝΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
τοὺς προξενεῖ ἡ θέα τῆς. Τόσον καιρὸ τώρα, δὲν τολμοῦσαν νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ Γράμμο. Ποὺ νὰ χωνέψουν τὸ πάθημά τους! Πῶς ν' ἀναγνωρίσουν πῶς χάσανε τὸ Γράμμο ποὺ τὸν προωρίζαν γιὰ τάφο τοῦ «μοναρχοφασισμού» καὶ γι' ἀσπηρία τῆς τελικῆς καὶ νικηφόρου τάχα στρατιωτικῆς τους ἐξορμήσεως! Τώρα ὅμως, πῶς πέρασε ἄρκετος καιρὸς, ἀρχίζουν σιγά-σιγά νὰ σιγαφισθίζονται τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μισο-ομολογοῦν τὴς ἐπιτυχίας τοῦ ἑθνικοῦ μας στρατοῦ. Εἶδαν φαίνεται πῶς δὲν μπορούν νὰ ἐξαπατήσουν περισσότερους τοὺς συμμορίτες, λέγοντάς τους πῶς νίκησαν στὸ Γράμμο, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἔβρανε ἐξ ἰδίας πείρας πῶς ὁ Γράμμος εἶχε πρὸ πολλοῦ πετάξει γι' αὐτοὺς. Κατάλαβαν πῶς ἡ Χιτλερικὴ τακτικὴ νὰ μεταστρέφουν τὴς ἀποτυχίας τους σὲ νίκες, δὲ θὰ τοὺς ὀφελούσε γιὰ πολὺ καιρὸ, καὶ θὰ τοὺς παρουσίαζε αἰσχροὺς ψεύτες στὰ μάτια τῶν ἴδιων τῶν ὀπαδῶν των. Κι' ἀποφάσισαν κατὰ ἐπὶ τέλος νὰ ὀμολογήσουν, ἔστω στραβὰ καὶ κουτσά, ἀποφάσισαν κάποιον ἀλήθειαν νὰ παραδεχτοῦν, ἔστω κι' ἂν τὴν παρουσιάζουν πάλι ντυμένη μετ' ἡ γνώριμα ψέμματα τῆς ἀβεράπειτης προπαγάνδας τους.

Γιὰ νὰ πειστεῖτε, νὰ μερικῶς περικοπῆς ἀπὸ τὴν ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ τῆς 21)9)48:

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

ἐπιδήμιον εἰς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν γιουγκοσλαβικὴν κυβέρνησιν καὶ εἰς τοὺς ἐξορτωμένους ἐξ αὐτῆς κύκλους τῶν Σκοπίων νὰ ἀναλάβουν ἐντονατῆτην ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Σόφιας. Ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐκστρατείας ταύτης μετεδόθη ἐκ Σκοπίων καὶ τὸ κείμενον ὑπομνήματος, τὸ ὁποῖον αἱ ἐν Βουλγαρίᾳ μακεδονικαὶ ὀργανώσεις ὑπέβαλαν εἰς τὸ Κ. Κ. Βουλγαρίας, εἰς τὸ Κ.Κ. Μακεδονίας καὶ εἰς τὴν Κόμινφορμ διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν κατὰ τῆς παραβιάσεως τῆς συμφωνίας τοῦ Μπλέντ ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀπὸ τὸ Κ. Κ. Βουλγαρίας. Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν ἔχουν κατὰ τὸ ὅριον ἀποκαλύπτουν τοὺς ἀποπέρους σκοποὺς τῶν Σλαύων εἰς τὴν Βαλκανικὴν. «Ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς Μακεδονίας διὰ τῆς προσαρτήσεως εἰς αὐτὴν καὶ τῶν τμημάτων τῆν Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας—λέγεται εἰς τὸ ὑπόμνημα—ἀπεφασίσθη εἰς Μπλέντ ὡς προϋπόθεσις καὶ πυρὴν διὰ τὴν σύμπυξιν τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Νοτίων Σλαύων τῆς Βαλκανικῆς» Καὶ ὅτι κάθε ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐνιαίας Μακεδονίας δύναται νὰ ἔχῃ σοβαρότατας συνεπειάς ὄχι μόνον διὰ τὸ μακεδονικὸν λαὸν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Βαλκανικῆς.

Ποῖα εἶνε τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ποῖοι οἱ δημοκρατικοὶ λαοί, ποὺ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ παραδειγματισθοῦν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους κομμουνιστὰς δὲν ἀναφέρει τὸ ὑπόμνημα ἀλλὰ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μαντευθῇ ὅτι ὁ ὑπαινιγμὸς στρέφεται πρὸς τὸν Μάρκον ὅπως ἄλλως τε προκύπτει καὶ ἀπὸ τῆς συνέχειας τοῦ ὑπομνήματος ποὺ προσθέτει τὰ ἑξῆς: «Τὸ Κ. Κ. Βουλγαρίας πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ στάσις τοῦ αὐτῆ ἐναντίον τῆς ἐνιαίας Μακεδονίας θὰ ἀπογοητεύσῃ καὶ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς ΜΑΣ οἱ ὁποῖοι μετ' ὃ ὄπλον στὸ χερὶ ἠγωνίσθησαν καὶ ἀγωνίζονται εἰς τὰς τάξεις τοῦ ΕΑΜ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μακεδονικοῦ ἰδεώδους καὶ μετέχουν τοῦ Ἀρχηγείου τοῦ στρατηγοῦ Μάρκου. Ὁμολογῶ ὅτι γράφων προχθὲς περὶ τῶν ἀπωτέρων σκοπῶν τοῦ Ν.Ο.Φ. καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸν σημερινὸν τῶν ἀγῶνα, δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ ὅτι τόσον γρήγορα καὶ ἀπὸ σλαβικὴν πηγὴν θὰ ἐδικαιούμην εἰς τὰς διαπιστώσεις μου:

Τὸ ὑπόμνημα κατατρίβεται εἰς καταγγελίας διὰ τὰς διώξεις τῶν Μακεδόνων τῆς Βουλγαρίας ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ζητεῖ ἐν τέλει τὴν ἀνάσπον τῶν Βουλγάρων εἰς τὴν συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ «χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Βαλκανικῆς καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Μακεδονικοῦ ἔθνους». Πλὴν ὅλα αὐτὰ τὸ πολὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ὡς ἀπλοῦς παρατηρητῆς. Ἐκεῖνο ποὺ ἀπετέλεσε δι' ἡμᾶς κέρδος ἀπὸ τῆς διενέξεως τῶν δύο βορειῶν γειτόνων μας ὑπῆρξε ἡ πλήρης ἀποκάλυψις τῶν σκοπῶν καὶ ἡ ὀμολογία των, ὅτι Ν.Ο.Φ. καὶ Κ.Κ.Ε. ἀμιλλῶνται εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἐνσωμάτωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας εἰς τὴν αὐτόνομον Μακεδονίαν τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅπως χρησιμοποίησις ἡ τελευταία αὕτη ὡς πυρὴν διὰ τὴν σύμπυξιν Νοτιοσλαβικῆς Ὁμοσπονδίας, ποὺ εἶνε φυσικὸν νὰ πνίξῃ μίαν Ἑλλάδα τῶν συνόρων τοῦ 1912.

Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ.

ἐπιδήμιον εἰς τὴν δύναμιν ἐκεῖ ποὺ θὰ τοὺς ἔχῃ τάξει ἡ Πατρις καὶ τὸ καθήκον. Εἶνε ψεύτικα ὅσα γράφουν οἱ θεωρίαι τῶν ἀριστερῶν, γιὰ τὸ σύστημα ποὺ πᾶν νὰ φέρουν, τὸ ἔζησα καὶ τὸ χόρτασα 2 1/2 χρόνια πύρα μέσα στὴ Γιουγκοσλαβία, ποὺ μ' ἔστειλαν γιὰ νὰ με προφυλάξουν δῆθεν. Ζούσα κάτω ἀπ' τὴν μεγαλύτερη τρομοκρατία σ' ἕνα χωριὸ «στρατόπεδο» με ἄρχοντες τοὺς κομμουνιστὲς-στελεχὰ καὶ μέλη. Γι' αὐτὸ μὴν σὰς ἐφεγγάν πιά οἱ θεωρίαι τους. γιὰ τὴν πρᾶξιν εἶνε «Κόκκινος Φασισμὸς» κι' ὄχι Λαοκρατία, ὅπως διακηρύσσουν. Γι' αὐτὸ σὰς τὸ ξαναλέω: Ἐνωθῆτε με τοὺς Ἑθνικὸφρονες καὶ κολεμηστεῖτε μαζί τους γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Πατρίδος ἀπὸ κάθε Σλαβικὸν κίνδυνον. Ὁ δρόμος αὐτὸς ποὺ σὰς δείχνω εἶνε ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὰ τὰ ὀλίγα σὰς γράφω καὶ σὰς χαιρετῶ ὁ υἱὸς σας

Ἐδεσσα, 12)9)48

Ἄγαπητὲ ἀδελφὲ Θόδωρε, Μάθε ὅτι ὁ Γιάννης μας παραδόθηκε καὶ εἶνε καλὸς ὕστερα ἀπὸ τὰ κακουργήματα ποὺ εἶδε, καὶ συσιστᾷ καὶ σὲ σὰς νὰ ἀποκηρύξετε τοὺς ἀριστεροὺς καὶ νὰ πολεμήσετε ὑπὲρ τῆς Πατρίδος μας. Αὐτὰ σοῦ γράφω καὶ σοῦ στέλνω καὶ τὸ γράμμα του νὰ τὸ διαβάσῃς. Γεῖα χαρὰ καὶ καλὴν ἀντάμωσιν ὅλοι μαζί.

Δ. ΒΑΣΙΛΟΥΔΗΣ

Ἐν Καστοριά 5)9)48

Ἄγαπητὴ μου μητέρα, Τὴν ὥρα αὕτη ποὺ σὰς γράφω βρίσκομαι στὸ στρατόπεδο τῶν συμμοριτῶν στὴν Καστοριά. Εἶμαι καλά. Στὴς 2 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου παραδόθηκα στὸν Ἑλληνικὸν Στρατό, γιὰ εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου τὸ αἷμα ποὺ χύνεται ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ λυποῦμαι γι' αὐτό. Ἐχῶ 25 ἡμέρας ποὺ με ἔστειλαν ἀπὸ τὸ Μπούλεξ τῆς Γιουγκοσλαβίας στὰ βουνὰ τῆς Καστορίας. Ἐκεῖ εἶδα καὶ ἔζησα τὸ τρομοκρατικὸν τοῦ συστήματος, ποὺ μπροστὰ στὰ μάτια σου σκοτώνουν ἀθώους ἀνθρώπους, τοὺς συχάθηκα καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ παραδοθῶ στὸν Ἑλληνικὸν Στρατό καὶ ἀπὸ τὴν στιγμή αὕτη νὰ βοηθῶ ὅσο μπορῶ ἐκεῖ ὅπου θὰ με τάξῃ ἡ Πατρις καὶ τὸ καθήκον. Περισσότερα καὶ γιὰ ὅλη τὴν ζωὴ ποὺ πέρασα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ λείπω ἀπὸ κοντὰ σας θὰ σὰς

Τοὺς χαιρετισμοὺς μου σ' ὅλους τοὺς γειτόνους καὶ χωριανούς καὶ ἰδιαιτέρα στὸν Πατάζογλου, Τσαλλῶν. Μὴ μοῦ γράφετε ἐδῶ, καλὴν, Σωκράτη, Παῖταριδὴ καὶ γιὰ τὴν ἴσως μετακινήθῃ γιὰ τὴν Κοζάνη, ἀπ' ὅπου θὰ σὰς γράφω πάλι.

Γράψτε στὴν Ἀργυρῶ Σιναϊῶτου, Λεωφόρος Ἰωνίας 164. Κάτω Πατήσια, Ἀθήναι.

Τοὺς χαιρετισμοὺς μου στὸν Νίκο, στὴν Ματίνα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς.

ΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΣΤΡΑΤΟΚΟΝ

Τῶν στρατιωτῶν Πασσά Δημητρίου τοῦ Εὐστρατίου, κλάσ. 1945, γεννηθέντος εἰς Νέαν Ἀρτάκην, κατοικοῦ Νέας Ἀρτάκης Χαλκίδος (Εὐβοίας), καὶ Κουμζή Χρ. τοῦ Ἰωάν., κλάσ. 1942, γεννηθέντος εἰς Καστάνιανη Ἰωνανίων, κατοικοῦ Πειραιῶς, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου 21.

Πρὸς Τὸν Ἀξιότιμον Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν κ. Γ. Στράτον Κύριε Ὑπουργέ!

Μὲ τὴν παρουσίαν μας ἐρχόμεθα νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μαζί σας καὶ νὰ σὰς ἐκφράσωμεν τὰ ἀγνὰ ἔθνικα καὶ πατριωτικὰ μας αἰσθήματα. Κατὰ τὰ χρόνια τῆς τριετοῦς μαύρης κατοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ στέναζε κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺ ζυγὸ, ἄνθρωποι ὕστερόβουλοι καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ψυχὴν βρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθον τῆς ἐλευθερίας, ὀργάνωσαν αὐτὸν καὶ τὸν παρέσυραν εἰς ἀνθεθνικὰς πράξεις εἰς βάρος τῆς Πατρίδος. Ἡμεῖς, παρασυρθέντες ἀπὸ τὰ ἀλεπάλληλα συνθήματά τους τότε ἠκολούθησαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν καὶ ἐβλάψαμε τὴν Πατρίδα. Αὐτὸ ἦτο, ὥστε ἀργότερα ποὺ ἐκλήθημεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ

Στρατοῦ ἡ Πατρις μας δὲν μᾶς ἐνεπιστεύθη τὸ ὄπλον τῆς ἀλλὰ μᾶς ἔφερε ἐδῶ εἰς Μακρόνησον. Ἡ Μακρόνησος εἶνε ἕνα ἔθνικὸν σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κάτω ἀπὸ τὴν λαμπρὴν καθοδήγησιν τῆς σεβ. Διοικήσεως καὶ τῶν κ. κ. Ἀξιωματικῶν εὐρήκαμεν ξανά τὸν δρόμον τῆς Ἑλλάδος. Ἀπεκρῦξαμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς προδότες καὶ δηλοῦμεν ὅτι θὰ τοὺς πολεμήσωμεν μέχρι θανάτου, κάνομεν δὲ ἐκκλησίαν σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν ἀκόμη νὰ μιμηθοῦν τὸ παραδειγμὰ μας καὶ νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ νικῶσωμεν.

Μὲ βαθεῖαν αὐτὴν τὴν πεποίθησιν ἀναφωνοῦμεν:

—Ζήτω ἡ Ἀθάνατη Ἑλλάς!
—Ζήτω ὁ Ἑθνικὸς Στρατός!

Μετὰ τιμῆς Στρατ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΥΜΖΗΣ ΠΑΣΣΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ'. Τάγμα Σκαπανέων 4ος Λόχος Σ. Τ. Γ. 902Β.

Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἀναγκαῖα καὶ χρῆσιμος δι' ὅλην τὴν ἀνθρώπουτητα (27)

Ἡ Ἑλλάς τὸ 1948, ἀγωνιζομένη κατὰ τοῦ Σλαβοκομμουνισμοῦ στηνεὶ νέας θερμότητας (26)